

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№6 (105)
ЧЕРВЕНЬ
2013 РОКУ**

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ

про безмежно велике надбання, бо в цьому слові заховане недо-сліджене багатство благодаті Божої для нас, що живемо в останні часи.

Хай би слово «П'ятидесятниця» було написане вогненними буквами перед зором всіх християн і розкрилося в невимовній силі і славі.

Слово «П'ятидесятниця» не раз згадується на сторінках

У червневі дні християнський світ відзначає свято злиття Святого Духа на землю – свято утворення Церкви Христової, день П'ятидесятниці. Слово «П'ятидесятниця» невірній людині не говорить ні про що, юдеям – багато про що, а нам, хто вірує в Ісуса Христа, тобто християнам, свідкує

старозаповітних Писань і має пряме відношення до ізраїльського народу. Але чому воно таке дороге для нас – дітей Нового Заповіту? Чому так хвилює серця християн усього світу – з юдеїв і поган; білих, жовтих і чорних; чоловіків і жінок, рабів і вільних?

СТ. 4

ВІДБУЛАСЯ VI ВСЕУКРАЇНСЬКА ОЛІМПІАДА «ЮНІ ЗНАВЦІ БІБЛІЇ»

Національний університет «Острозька академія» за підтримки Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України та Українського біблійного товариства провів VI Всеукраїнську олімпіаду «Юні знавці Біблії».

СТ. 2

А РОБЛЯЧИ ДОБРО, НЕ ЗНУДЖУЙМОСЯ

Виявляється, можна засмучуватися, роблячи добро. Як правило, це відбувається з одної простої причини: ми підсвідомо очікуємо, що у відповідь нам також зро-

блять добро. Але так стається не завжди.

«А роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого пожемо, коли не ослабнемо» (Гал. 6:9).

Бог знає і бачить все. Найкраще про це сказав Христос: «І хто напоїть... кого... бодай кухлем водиці холодної, поправді кажу вам, — той не згубить нагороди своєї» (Мт. 10:41).

СТ. 7

Держдеп США: УКРАЇНСЬКІ ЗАКОНИ У СФЕРІ РЕЛІГІЇ ПОГІРШИЛИСЯ, ОДНАК СВОБОДА ВІРОСПОВІДАННЯ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ

Американські спостерігачі висловлюють стурбованість у зв'язку з розширенням державного контролю за релігійною діяльністю в Україні. Про це йдеться у щорічному Звіті про стан свободи віросповідання у світі за 2012 рік, який 20 травня презентувало Бюро демократії, прав людини та праці Державного департаменту США.

лишаються проблеми з поверненням колишньої власності та іншого майна церков, конфіскованого комуністичним режимом. Часто цей процес дуже довготривалий.

За даними Звіту, законодавство України дозволяє альтернативу не військову службу з міркувань совісті і водночас забороняє створення релігійних організацій у військових установах і військових частинах. У Збройних силах немає корпусу капеланів (військових священників).

Попри ряд окремих проблем Держдепартамент США констатує, що в Україні, однак, забезпечується релігійна свобода на рівні Конституції та інших законів України, а уряд в цілому демонструє повагу до свободи віросповідання.

Нагадаємо, що Держдепартамент США здійснює аналіз фактів порушень та позитивних змін у релігійній свободі в різних країнах світу, що й відображає у щорічних звітах. Ця робота проводиться з метою корекції зовнішньої політики з боку президента та державного секретаря США, а також для застосування санкцій щодо країн-порушників.

IPC.

В УКРАЇНІ ВІДБУДЕТЬСЯ НАЙМАСШТАБНІШИЙ В ІСТОРІЇ КОНГРЕС ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

З 10 по 13 жовтня 2013 року у м. Львові пройде Міжнародний конгрес християн віри євангельської. Планується, що участь в ньому візьмуть понад дві тисячі єпископів, керівників національних об'єднань та пасторів слов'янських церков з різних країн світу. Ключову роль в підготовці та проведенні форуму візьмуть глави п'ятидесятницьких об'єднань в країнах колишнього Радянського Союзу. Очікуються також делегації із Польщі, Німеччини, США, Канади, та інших держав.

За словами старшого єпископа ЦХВСУ Михайла Паночка, ініціатива української Церкви щодо проведення такого конгресу була підтримана під час чергового засідання комітету Міжнародної асамблеї ХВС. Місцем проведення обрали дім молитви церкви «Голгофа» у Львові (на сьогодні це найбільша споруда серед молитовних будинків братства в Україні).

— Керівники церков з радістю прийняли таку ідею і доручили нам розпочати підготовчу роботу до конгресу, — розповідає Михайло Паночко. — Мета цього міжнародного форуму — спільна молитва за спасіння людей та проведення низки семінарів і доповідей на тему євангелізації. Доповіді будуть ділитися досвідом, як краще поширювати Боже Слово, щоб досягати людських сердець у сучасному світі.

Ітиметься також про особливу роль Святого Духа, Який через вірних Христових послідовників бажає втілювати Божі плани в життя.

Міжнародний конгрес ХВС такого масштабу відбудеться вперше за історію п'ятидесятницької Церкви в цій частині світу. Спроби зібрати такого роду форум робилися і раніше (в Єрусалимі та деяких інших містах), однак досягти поставлених цілей тоді не вдалося.

— Ми хочемо зібрати якомога більше служителів ХВС, у тому числі з нереєстрованих братств нашої та інших країн світу, запросивши до спілкування всіх, хто сповідує віру і вчення християн віри євангельської, — зазначив Михайло Паночко.

chve.org.ua.

ЦЕРКВА І ХРИСТІЯНСТВО

Василь
Попудник

Церква – це християни, але не кожен, хто називає себе християнином, належить до Церкви. Ми розуміємо, що Церква – це не будівля і навіть не конфесія. Церква – це народ Божий. Церквою треба стати. Право на це Господь дав нам усім. І це велика честь. Серед мільярдів людей на землі Бог дав вам і мені право не просто називатися, а стати частиною Церкви. Але навіщо Він дав це право? Для чого воно нам?

Господь зробив мене частиною Своєї Церкви для того, щоб я спасав свою душу. І ціль мого життя – спасти себе, дійти до небес. Правильна це відповідь? Чи це все, для чого ми стали частиною Божої Церкви? Так, Бог хоче, щоб ми спаслися. Але це ще не все.

Уважно прочитаємо наступний вірш: «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:7). Про кого тут мова? Про кожного з нас. Про всіх без винятку дітей Божих. Слово «дана» вжите в минулому часі. Це доконаний факт. Благодать уже нам дана. Кожен із віруючих має дар, кожен має якусь міру, якийсь рівень дару Христа, і кожному Бог дав благодать, відповідну міру, щоб ми могли цей дар реалізувати у своєму житті.

Тому апостол Павло, одного разу говорячи, що попрацював більше за всіх, одразу ж поправляється, що не він сам, а благодать, яка в ньому. Павло розумів, що якби йому Господь не дав благодать на дар апостольства, він не міг би зробити те, що зробив.

А тепер прочитаємо 16-й вірш цього ж розділу Послання до ефесян: «А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будівництво самого себе любов'ю». Цей вірш дає відповідь на проблему, яку ми сьогодні обговорюємо. Ми знаходимо тут те саме слово, що й у сьомому вірші – слово «міру».

Апостол Павло порівнює Церкву з тілом. По-перше, тіло можна бачити. По-друге, це вкрай складний організм, який складається з багатьох членів. Якщо ми – Церква, то ми і тіло. Але я не лише тіло, я в тому тілі якийсь член. Куди б я не вказав на себе, я вкажу на своє тіло, але водночас – і на якийсь член тіла. Є органи зовнішні, є і внутрішні. І кожен має свою функцію, свою міру чинності, тобто міру діяльності.

Що роблять наші очі? Дивляться. Вуха – слухають. Чи нас задовольняє те, що очі мають лише одну функцію? А може, ми б хотіли ще щось очима робити? Безперечно, нас це цілком влаштовує. Якщо в нашому тілі кожен член виконує свою функцію, ми – здорові. Ми насолоджуємося життям. Але якщо якісь члени тіла не працюють, це проблема.

Ви бачили коли-небудь сліпих? Людина втратила тільки зір. Тільки один член тіла втратив міру своєї чинності – зір. І яка це трагедія. Чи бачив хто з нас, як сліпі бігають? Думаю, ні, бо сліпі не бігають. Вони дуже обережно ходять, палицею перевіряючи свій шлях. Вони

ходять руками, водяться слухом. А слух не призначений для того, щоб ходити. Але оскільки в людини втрачена міра зору, вона рятується за допомогою дотуку, допомогою рук, а це так незручно, так неефективно, так повільно... Але що робити? Очі не виконують своєї міри чинності, а жити треба.

А як нелегко жити людям, які з тих чи інших причини не можуть ходити і прикуті до візка. А як важко дихати тим, у яких не функціонує легеня. А жити треба.

І тепер запитання: якщо усі ми – тіло Христове, а зокрема кожен – член у тілі, який отримав певну міру дару Христового, аби щось робити, і ми не виконуємо міру призначеного нам дару, якою ми робимо Церкву Христову? Якщо ми покликані Господом, якщо ми стали членами тіла Христового, отримали дар від Бога – і не виконуємо те, до чого нас Господь покликав, ми робимо тіло Христове хворим. Ми гальмуємо розвиток Церкви. Її зростання, її життя...

Ще одне запитання: хто буде Церкву Христову? На жаль, у сучасному християнстві Церква поділилася на «прихожан» і служителів. У людей склалося враження, що в Церкві покликані працювати служителі. Вони мають дари і покликання від Бога, і саме вони будують Церкву Христову. А я прийняв хрещення, ходжу на зібрання – і вони мені служать.

Це хибний, не євангельський погляд. Служителі – такі ж, як і інші, діти Божі, лише що вони знайшли своє покликання і стараються його реалізувати. І таким має бути кожен в тілі Христовому, кожен член Церкви.

Це не означає, що всі мають бути пасторами, вчителями або євангелістами. Суть не в цьому. Якби тіло – це були лише очі, то що ж це за тіло. Кожен з братів і сестер має своє покликання від Бога, але лише небагато з них знайшли свій дар. Знайшли, бо задалися запитанням: а що я можу робити для Господа в Його Церкві.

А більша частина людей стали такими собі «прихожанами» – приходять у неділю, можливо, ще в середу і п'ятницю і повертаються до своїх справ, займаються своїм життям. Але ж, згідно з Біблією, Церкву будують не служителі, а кожен її член.

Читаємо: «І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:11-12).

Отже, завдання служителів – готувати Церкву, щоб той дар, який віруючим людям дав Бог, вони могли реалізувати, щоб Церква будувалася і росла.

Читаємо далі: «То що ж, браття? Коли сходитесь ви, то кожен із вас па-

лом має, має науку, має мову, об'явлення має, має вияснення, нехай буде все це на збудування!» (1 Кор. 14:26). Виходить, всі ми повинні будувати Церкву. Проблема, однак, у тому, що багато віруючих не знають свою міру дару, навіть коли вони віруючі роками.

Недавно я прочитав сумну статистику: усе християнське служіння тримається на 10 відсотках активних християн. 90 відсотків християн не задіяні в служінні, 50 відсотків ніколи не задумувалися над тим, щоб професійно служити Господу, 40 відсотків про це не були навчені. І це так. Переважна більшість членів наших громад спасають свої душі, десь-колись ходять на зібрання, а питання Божого поклику і свого призначення їх не цікавлять.

Ісус колись розказав притчу про працівників у винограднику. Їх найняли на роботу в шостій ранку, пополудні, о третій і п'ятій, а в шостій вечора вже була заплата. І з якими словами Господь виправляв всіх цих людей до Свого виноградника? Казав їти і відпочити? Обіцяв цікаву екскурсію і розповідь про сорти винограду? Ні, Він казав їти і працювати.

І якщо ми розуміємо, що ті, хто прийшов з самого ранку, – це ті, хто з дитинства служить Господу, а ті, що в п'ятій, – це ті, що навернулися в старості, то можна зробити висновок, що працювати для Бога мають всі.

Церкву в Євангелії називають тілом Господа, Його нареченою, отарою овець, сім'єю, будівлею, нивою Божою тощо. А я би додав ще два образи – один гарний, а другий – небезпечний. Перший образ – це завод, виробництво. Уявімо, що в нашому місті вирішили побудувати завод з випуску автомобілів «Мерседес». Знайшли місце, звели споруди за найновішими технологіями, зарплата – від 10 тисяч гривень... А за добру роботу, як премія, автомобіль. Чи це не чудово? Яка перспектива...

І от набрали працівників, а вони, замість того, щоб працювати, ходять з восьмої ранку до п'ятої вечора по подвір'ю. І так щодня. Чи будуть у нашому місті «Мерседеси»? Завод – це конвеєр. Коли кожен працює на своєму місці, є результат.

Якось один брат розповів мені про своє видіння. Він побачив приміщення, в

якому невелика група людей розгублено бігала туди-сюди, а збоку сидів якийсь ситий чоловік, який з насмішкою спостерігав за тими, хто бігав. І той брат отримав від Господа розуміння: ті, що бігають, – це частина людей, які хочуть щось робити для Бога, а той, хто сидів, – це люди, які нічого для Бога робити не хочуть, лише сидять і критично дивляться на тих, хто намагається працювати. Це характеристика Церкви останнього часу.

На жаль, більша частина людей, будучи членами тіла Христового, маючи дар від Бога, робить Церкву Христову хворою, бездіяльною. Бо якщо Церква не буде працювати, як завод (а ми виробляємо продукцію, який немає ціни, – спасіння душ людських), вона може перетворитися на театр.

Номінальне християнство уже досягло в цьому успіху. Люди приходять на якусь дійство – дехто лише двічі-тричі на рік. У театрі є сцена і є зал, є частина людей на сцені і значна частина – в залі, є дійові особи і є глядачі. Для чого люди йдуть в театр? Відпочити, подивитися,

ВІДБУЛАСЯ VI ВСЕУКРАЇНСЬКА ОЛІМПІАДА «ЮНІ ЗНАВЦІ БІБЛІЇ»

До участі в олімпіаді запрошувалися діти дошкільного віку, учні 1-11 класів загальноосвітніх шкіл, учні професійно-технічних училищ та студенти вищих навчальних закладів, переможці відповідних шкільних та регіональних предметних олімпіад, які вивчають предмети духовно-морального спрямування: «Етика», «Основи християнської етики», «Християнська етика в українській культурі», «Етика: духовні засади», «Людина і світ», «Людина і суспільство» та інші предмети духовно-морального спрямування.

Метою олімпіади було підвищення інтересу школярів до Біблії та виховання духовно багатого, національно свідомої особистості, а також залучення школярів до вивчення курсів духовно-морального спрямування. Цього року Церква ХВС України знову виступила спонсором та партнером конкурсу.

Гостем пленарного засідання став перший президент незалежної України Леонід Макарович Кравчук. Він звернувся до присутніх на те, що, не зважаючи на своє ідеологічне минуле в комуністичній партії, вважає Біблію важливою книгою, яка відіграє основну роль в становленні будь-якої особистості. «Є майбутнє в Україні, бо молоде покоління цікавиться Біблією», – наголосив колишній високопосадовець.

Церкву ХВСУ представляв керівник відділу освіти Віктор Вознюк. «Сьогодні вкрай важливо поширюва-

ти принципи Святого Письма і будувати суспільство на засадах Біблії», – зокрема зауважив він. У своєму виступі служитель дав три поради: по-перше, всі справи розпочинати зі Слова Божого (Ів. 1:1); по-друге, організаторам твердо стояти за важливу справу, якою, без сумніву, є конкурс «Юні знавці Біблії»; і по-третє – українським ЗМІ звертати увагу не тільки на політичні баталії чи кримінальні драми, але й на такі просвітницькі заходи, як ця олімпіада.

До речі, цього року на розгляд журі було подано понад 200 робіт, проте безпосередньо на фінальний конкурс, який проходив 16-17 травня, приїхало більше 100 учасників з різних куточків України. Протягом двох днів дошкільнята й учні 1-2 класів презентували свої творчі роботи, розповідали вірші, співали. Учні 3-4 класів писали тест на знання Святого Письма, презентували творчі роботи та розповідали про створення світу. Школярі 5-6 класів, окрім написання тесту на знання Святого Письма, робили презентації на основі творчості: «Хто з відомих особистостей минулого чи сучасної України близький до християнського ідеалу?».

За результатами конкурсних випробувань переможцями VI Всеукраїнської олімпіади стали 26 учасників. Серед них – Інна Попчук, Артем і Денис Вознюки, які представляли Церкву ХВС України.

Прес-служба відділу освіти ЦХВСУ.

на зібрання – добре, не прийшов – зле. А яке наше життя вдома, коли ми не в церкві? Якщо ми ходимо на зібрання і читаємо Біблію, час від часу молимося – ми це робимо не для Бога, а для себе, щоб підтримати своє духовне життя, бо без цього ми не зможемо існувати як діти Божі. Відвідуючи зібрання, ми живимо свої душі, отримуємо заряд і силу на служіння. Нам варто над цим задуматися, бо всі ми станемо на суд Христовий.

Нам відома притча про таланти. І згадаймо, що було з третім рабом. Хіба це нас не лякає? Третій раб, маючи міру дару – талант, не зробив нічого для збагачення свого пана. Перші два неавтономно працювали, віддавали сили і здібності для свого пана, а третій закопав талант – і спокійно жив. Він мав час на відпочинок, на свої справи, своє життя. Перші два нарошували таланти, а цей жив спокійно, і господар назвав його лукавим і лінивим.

Для чого Бог дав нам міру дару, дав талант, покликання? Не для того, аби ми це просто мали. Апостол Павло писав: «Якщо я не звіщаю Євангеліє, – горе мені». Чи думати так повинен був лише Павло?

Дорогі брати і сестри! У молитві почнімо шукати, до чого ми покликані, і будьмо вірними Богові в служінні, до якого Він нас кличе. Браття дари не роздають, як не роздають вони і спасіння. Але коли Бог дає дар, Він дає розуміння цього поклику. І це наша проблема, коли ми 20 років віруючі, а досі не знаємо, що маємо робити для Бога. По-справжньому щасливий не той, хто став християнином, а той, хто, ставши християнином, знайшов свій дар і працює для Бога.

Я закликаю всіх змінити статистику, щоб не 10, а 90 відсотків були задіяні в служінні. І на наших очах земля става-

ДІМ, ДЕ ЖИВЕ БОГ

Життя людини немислиме без води, без сонця, без їжі, без... дому. Відколи існує людство, відтоді воно споруджує намети, юрти, кам'яниці, палаци, доми – будь-який дах над головою. Відколи існує людина, відтоді вона прагне збудувати помешкання не лише для себе, але й для Бога, і тим самим, можливо, зовсім не несвідомо, прив'язати Його, Неосяжного Творця всесвіту, до конкретного місця чи споруди.

Але Бог є Дух, Який дихає, де хоче. І лишень двічі Всемогутній зв'язав Себе з конкретним, фізичним місцем – Соломоновим храмом, як перед тим був зв'язаний зі шкією. Вражає вивчення розділів Книги Вихід, які присвячені Божому плану будівництва шкії. Десятки разів повторюється одне і теж речення-наказ, попередження, застереження: «... усе, що Я покажу тобі будову шкії та будову речей її, і так зробіть» (Вих. 25:9). І жодної творчості і ніякого лету думки, тільки так, як показав Господь.

А от апостол Павло у своїй проповіді йде далі і стверджує: «Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все» (Дії 17:24-25).

Так-так, скаже уважний читач і шанувальник Писання, але ж і сам апостол вчить про споруду для Бога: «... збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі, що на ньому і ви разом будуєтеся Духом на оселю Божу» (Еф. 2:20-22).

Справді, представляючи послідовникам Ісуса вчення про Церкву, апостол змальовує її як споруду. Що означає цей образ, яку сутність Церкви він відкриває?

Апостол змальовує цю духовну споруду так: вона має основу, наріжний камінь, який є опорою і водночас задає параметри споруді. У Павловому описі спостерігаємо цеглу і... готову споруду, якою вона колись має стати.

Писання: основа вчення та практики життя

Оскільки апостоли та пророки відіграють роль учителів, то очевидно, що основою, фундаментом споруди є не члени церкви, і не структура (керівництво), але вчення – Біблія. Саме Біблія, а не історія і традиція, визначає нашу церковну структуру, наше вчення та наше життя.

Без Біблії немає основи віри та життя: кожен вірить у що-небудь і живе як-небудь... Мірила немає. Адже саме за Біблією ми орієнтуємося, у що і як нам вірити, як служити. Біблія визначає ставлення до життя і смерті, любові і ненависті, прощення і образи, до гріха і свободи, до гарної жінки і чужих грошей, до алкоголю та одягу. І лише з Біблії ми пізнаємо вирішально: хто такий Бог і як Йому сподобатися, у чому сенс людського життя, як знайти спасіння і потрапити на небо...

Якщо немає основи Писання, немає ніяких моральних норм і стандартів – кожна людина вирішує сама, які норми її влаштовують. Ідентична ситуація з релігією – кожен самостійно вирішує, у що і як йому вірити. Іншими словами, ми повертаємося до поганства, де кожна родина мала свого божка. Але ми там вже були і тільки завдяки Писанню знайшли спасіння. Ми «... збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос» (Еф. 2:20).

Церква збудована на новозаповітному вченні, і правдива Церква буде проповідувати його, зв'язати з ним своє життя і практику, постійно зростаючи в пізнанні Бога і Його Слова.

Ніхто не може покласти іншої основи...

Ісус не просто Засновник Церкви – Він вклав у неї Своє життя і живе в ній, даруючи Свою силу, Своє життя, Свого Духа. Без Ісуса немає Церкви. Ісус – Гарант того, що ніщо її не подолає, не зруйнує, не переможе, не знищить і не закриє.

У старі часи споруда мала наріжний камінь. В основі Єрусалимського храму, як підтверджують археологи, лежить моноліт розміром до 12 метрів. Це важлива частина фундаменту, яка допомагає йому рівно стояти і тримати всю споруду.

Ісус Христос, як нас навчає апостол Павло, є тим наріжним каменем, який об'єднує усю споруду Церкви і уможлиблює її зростання. Як зведення і стійкості будівлі залежать від наріжного каменя, так і наріжний камінь Христос нерозривно пов'язаний із зростанням і єдністю Церкви. Поки цієї єдності з Христом не стане, не буде ні єдності Церкви, ні її зростання.

«Ви... Божа будівля. Я за благодаттю Божою, що дана мені, як мудрий будівничий, основу поклав, а інший буде на ній; але нехай кожен пильнує, як він буде на ній! Ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона Ісус Христос» (1 Кор. 3:9-11).

«Бо я передав вам найперш, що й прийняв, що Христос був умер ради наших гріхів за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням... Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, ви в своїх ще гріхах» (1 Кор. 15:3-4).

Відомий Оксфордський професор К. С. Льюїс пропонує наступну дилему: «Нерідко можна почути: «Я готовий визнати, що Ісус – великий учитель моральності, але відкидаю Його претензії на те, що Він Бог». Говорити так не слід. Простий смертний, котрий стверджував би те, що говорив Ісус, був би не великим учителем моральності, а або божевільним на взірєць тих, хто вважає себе Наполеоном або чайником, або самим дияволом. Іншої альтернативи бути не може: або ця людина – Син Божий, або Він божевільний чи ще щось гірше. І ви повинні зробити вибір: можете відвернутися від Нього як від ненормального і не звертати на Нього ніякої уваги; можете вбити Його як диявола; а як ні – вам залишається власти перед Ним і визнати Його Господом і Богом. Тільки відмовтеся нарешті від цієї нісенітничі, начебто Він був великим учителем-гуманістом. Він не залишив нам можливості думати так».

Ісус – наріжний камінь. Немає жодної користі для людини ходити на зібрання (бо там знайомі, друзі, діти в НШ) якщо вона не повірить в Ісуса як Бога і Спасителя. Від цього залежить не лише життя на землі, але й уся вічність!

Каміння і цегла

«І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовий, на священство святе, щоб принесити жертви духовні, приємні для Бога через Ісуса Христа» (1 Петр. 2:5).

Людина, яка приєднується до церкви – зібрання тих, хто любить Господа Ісуса, стає цеглиною в споруді. Як цеглина вона стає частиною великої споруди. Будівля потребує її (без неї вона не може будуватися), а людина потребує будівлі (цегла сама по собі нічого не варта). Цегла має сенс лише тоді, коли вона використовується.

Ти – християнин насправді лише тоді, коли займеш місце у будівлі, тобто станеш для чогось придатним. Якщо твоя церковність полягає в тому, що ти ходиш на служіння, ти ще насправді нічого не знаєш про наріжний камінь й основу всього – Ісуса Христа.

Не так принципово, де ти розміщений у споруді, як те, що ти її будувеш! Якщо твоє місце у споруді на видноті – тебе чекає більше спокус та критики. Внутрішня, невидима сторона не така помітна, але не менш благословенна. Не важливо, хто садив і поливав, важливо, хто виростив!

Цегла може бути придатна стовідсотково і частково. Духовно зрілий християнин уподібнений до Ісуса, він зростає в любові до Бога, серйозно ставиться до Духа Святого, живе в єдності з іншими віруючими, задіяний у служінні духовними дарами, терплячий і смиренний, милостивий і турботливий.

«Домашні для Бога» (Еф. 2:19)

Писання, кажучи про новий храм, говорить про дім, про родину. Що таке родина? Це довіря, щирість, тил, сюди повертаються, тут безпека, тут не треба боротися за місце під сонцем. Тут потрібно терпіти і прощати, поступатися і працювати за двох, тут вариш півдня, а за 20 хвилин це з'їдають, тут забувають дякувати і сприймають усе, як очевидне. І все це можна застосувати до церкви.

Для ефективності і кількісного, і якісного зростання споруди Господь через апостола подає елементи церковної структури: «І Він, отоже, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:11-12). І всі п'ять дарів так чи інакше пов'язані зі служінням навчання.

Призначення

«Будуючи, я збудував оцей храм, на оселю Тобі, місце Твого пробування навіки!» (1 Цар. 8:13).

Дім, де живе Бог, – це ми, ті, хто полюбив Господа Ісуса. Незважаючи на відмінність християн нашого століття, ми відчуваємо, що варто лише підійти до основи Церкви, як ми знаходимо один одного, будучи співспадкоємцями вічного Царства!

Це люди різних націй і професій, люди, яких не можуть розділити ні раса, ні соціальний статус, адже їх об'єднав наріжний камінь Ісус. Ось це і є Церква жива, люди, в яких через віру живе Бог. Вони творять єдиний можливий храм Нового Заповіту – Церкву.

Цей храм географічно не прив'язаний до жодного місця, не асоціюється з жодним витвором архітектурної майстерності. Бог живе у кожному віруючому зокрема. «Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той то ви!» (1 Кор. 3:16-17).

Бог Духом присутній в церкві як індивідуально, так і колективно. Дух Святий, перебуваючи в Церкві, передає їй Своє життя, робить нас чутливими до Його керівництва. Саме на зібранні ми особливо чуємо Його голос через братів та сестер, через проповідь і свідчення, і стає очевидним Його поклонання для нас.

«Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім і

життя, і дихання, і все» (Дії 17:24-25).

Єдине місце, єдина споруда, де сьогодні проживає Бог, – це храм живого каміння, зібрання Його вірних і улюблених. Бог не прив'язаний до якогось святого місця, Він проживає серед Свого народу. Він пробуває в кожному зокрема і з усіма разом.

Храм – це ти, а дім молитви – це приміщення, де ти молишся. Якщо існують якісь спеціальні правила, коли ми збираємося разом, то вони такі ж, як і щодо поведінки серед великої родини. Твій одяг у будь-якому місці має бути пристойним, охайним. Твоя мова всюди і завжди має бути чиста від лайки, бруду. Твоя поведінка ніде не може бути провокативна і виклична. Тобі не треба старатися на зібранні виглядати святіше, пристойніше, духовніше. Так ти лише вправляєшся у лицемірстві.

Храм потрібен для поклоніння

У тексті «росте в святий храм» Павло використовує для позначення слова «храм» поняття «святити», тобто приміщення Єрусалимського храму, де поклонялися, де були свічник, стіл із хлібами приношення, вівтар для кадіння та саме святе святих – місце перебування слави Бога.

«Та Ти Святий, пробуваєш на хвалах ізраїлевих!» (Пс. 23:3). Церква існує для поклоніння своєму Творцю, Архітектору, Спасителю.

Я не знаю іншого такого привілею, коли ми, як храм, можемо разом поклонятися Богові. «... Юнаки та дівичі, старі разом із дітьми, нехай усі хвалять Господне Ім'я» (Пс. 148:12-13).

Якщо ти – частина храму, переосмисли своє призначення: ти – місце поклоніння, воно завжди з тобою, де б ти не був.

На верховині

«Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори» (Мт. 5:14).

«Зрушуй твого свічника з його місця, якщо не покаєшся» (Об. 2:5).

Церква не може стояти осторонь суспільства. Вона може збиратися на околиці, але її світло, її праця та добрі вчинки її членів поширюються по всьому місту. Якщо ти храм і тебе видно здалеку – яке твоє свідчення, що про тебе говорять сусіди, рідні, співробітники?

Відома всім християнам пісня дуже точно передає суть євангельського вчення про церкву як про «зібрання душ живих»:

*Люблю Твій, Боже, дім,
То – повнота Твоя.
Бажаю завжди бути в ній,
Бо там любов Твоя.*

*Люблю народ святий,
Ти Сам його ведеш.
У всіх обставинах земних
З любов'ю бережеш.*

*З'єднав Ти нас в сім'ю,
Зібрання душ живих,
За неї з вірою молюсь
У всіх мольбах своїх.*

*Приємно бути в ній,
У церкві дорогій,
Трудитись радісно й нести
Тягар скорбот її.*

*І знаю, увійду
У славу я Твою.
І там хвали нові пісні
Співатиму Тобі.*

Микола Романенко.

У Київському біблійному інституті ЦХВСУ випуск: дипломи отримали студенти стаціонару та випускниці заочного відділення за спеціальністю «жіноче служіння».

Восени цього року КБІ відзначатиме своє 20-річчя. Отож нинішній випуск, який відсвяткували 30 травня, сміливо можна вважати ювілейним. Дипломи бакалаврів богослов'я за спеціальністю «пасторське служіння» та «християнська педагогіка» отримали шестеро випускників стаціонару. Ще 17 сестер, які здобували вищу освіту на очно-заочному відділенні, отримали дипломи за спеціальністю «жіноче служіння».

– Стаціонар нині в нас невеликий, оскільки практика показала, що очно-заочна форма навчання, без відриву християн від служіння, має більше переваг, – говорить ректор КБІ Сергій Манелюк. – На сьогодні в інституті діють дві програми бакалаврату очної форми навчання та шість – очно-за-

ПОПЕРЕДУ – ШЛЯХ ВІРИ

очної. Окрім пасторського служіння та християнської педагогіки, у нас здобувають фахову освіту служителі жіночого, місіонерського, євангелізаційного служіння і служіння глухих. Плануємо також розпочати підготовку керівників молоді.

За словами ректора, нині в КБІ навчаються близько 300 студентів. А загалом за роки існування інституту тільки на стаціонарі богословську освіту здобули понад 500 служителів Церкви ХВС. Ще приблизно стільки ж – на очно-заочній формі навчання (заочна форма діє в КБІ з 2000 року). Ректор із задоволенням констатував той факт,

що приблизно 80% єпископів обласних об'єднань ЦХВСУ, та й він сам, – випускники КБІ.

Привітати із врученням дипломів тих, хто успішно завершив навчання, прийшли чимало гостей, представники

богословських семінарій, батьки.

Старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко, вітаючи випускників, зазначив: «Апостол Павло порівнює дорогу віри з дистанцією, яку треба пробігти. І на цій дистанції обов'язково будуть з'являтися різні спокуси і лживі цілі. Тому важливо бути уважним. Буде

непросто, не надійтеся на легкий успіх. Бо тільки боротьба формує в людині тверду віру і позицію, тільки вогонь переправляє золото. Тому не бійтеся боротьби, це – норма. Здобута вами освіта – це теж шлях, але ще довгий шлях віри лежить попереду».

chve.org.ua.

Свято П'ятидесятниці вперше зустрічаємо на сторінках Старого Заповіту – у книгах Вихід, Левит, Повторенні Закону. Це було одне з трьох головних щорічних свят в Ізраїлі: Пасха (Песах), П'ятидесятниця (Шавуот) і свято Кучок (Суккот). Під час цих свят ніхто в Ізраїлі не повинен був працювати, а чоловіки мали приходити перед Господнє лице з приношеннями і славослов'ям. Очевидно, що П'ятидесятниця була святом радості і веселощів, котрі тривали цілий тиждень і збігалися з днем жнив. Але якщо сказати про свято П'ятидесятниці тільки це – значить, не сказати нічого.

Що ж означає цей день для нас? Насамперед це день злиття Святого Духа на землю, день народження Церкви, день П'ятидесятниці.

Грецькою мовою слово «п'ятдесят» – «пентакостел». Цей день в Ізраїлі вважався великим святом. Після святкування Пасхи проходило сім тижнів, і на 50-й день весь Ізраїль збирався разом, щоб відзначити свято седмиць – день перших плодів. Це був дуже урочистий ритуал, особливе святкування, котре Ізраїль відзначав з року в рік. Седмиця означала тиждень. Минало сім тижнів з дня пасхальних свят, коли всі ізраїльтяни згадували про вихід з Єгипту.

І ось настає день П'ятидесятниці. У Діях святих апостолів описуються події, що передували цьому дню. Читаємо відомі всім слова Ісуса: «А зібравшись з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниць Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою христин, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів!.. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:4-5, 8).

Події страшних Голгофських страждань вже минули. Звичайно, вони незабутні. Проте будь-яка страшна трагічна

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ

подія поступово стирається з людської пам'яті, якщо на зміну їй приходить щось нове і свіже. А воскресіння Ісуса Христа і Його з'явлення учням було надзвичайно радісною подією.

Написано, що після Свого воскресіння Він одночасно з'явився більш як 500 учням. Настав час, коли земне служіння нашого Господа Ісуса мало завершитись. Це був час переходу Його служіння в нову фазу, котру Бог мав ще від створення світу. Це те, про що мріяли і чого очікували пророки, і це було бажанням і Його учнів. Вони пам'ятали слова, які одного разу промовив Ісус: «Оце Я з вами по всі дні, аж до кінця віку». Як же могло статися, що Він на їхніх очах був забраний від них і вознісся на небо? Як могли виконатися слова, що Він перебуватиме з ними по всі дні аж до кінця віку?

Річ у тім, що Господь обіцяв повернутись. Він сказав, що не залишить нас сиротами і повернеться. Ці слова означали не тільки прихід Христа, котрого ми очікуємо в майбутньому. Його слова означали, що Він завжди буде з Церквою, Його невидима присутність буде відчутна завжди, у всякий час.

Якщо в Старому Заповіті Святий Дух діяв з визначеною ціллю і для вибраного народу, то в Новому Заповіті було обіцяне щось значно більше, незнане досі. Дух Божий, тобто Сам Бог обіцяв прийти в наші земні долі, щоб відродити наш людський дух, щоб ми молилися до Бога, Котрий близько, Котрий сказав, що буде хрестити нас Своїм Святим Духом.

Написано: «Іван бо водою христин, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів! А вони, зійшовшись,

питали Його й говорили: Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві? А Він їм відказав: То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своєї. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі. І, прорікши оце, як дивились вони, Він угору возноситись став, а хмара забрала Його перед їхні очі... А коли вони пильно дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі ось стали при них, та й сказали: Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо! Тоді вони повернулися до Єрусалиму з гори, що Оливною зветься, і що знаходиться поблизу Єрусалиму, на віддаль дороги суботнього дня. А прийшовши, увійшли вони в горницю, де й перебували: Петро та Іван, та Яків та Андрій, Пилип та Фома, Варфоломій та Матвій, Яків Алфеїв та Симон Зилот, та Юда Яковів. Вони всі однодушно були на невинній молитві, із жінками, і з Марією, матір'ю Ісусовою, та з братами Його» (Дії 1:6-14).

Вони почули обітницю Ісуса Христа і вирішили за всяку ціну дочекатися їх виконання. Ми знаємо, що кожна Божа обітниця обумовлена; цього разу – словом «чекайте». У Божому Слові є багато обітниць для Церкви. Але ми повинні терпляче очікувати на їх виконання. Інколи це непосильне очікування. Коли учні зібралися в горниці, вони зосередилися на тому, що має щось статися. Вони не знали, яким чином це станеться. Не знали, що саме станеться. Але – за словом Ісуса – вирішили не відлучатися і чекати. І, бажаючи всім серцем, щоб ці обітниця виконалися, перебували однодушно в молитві.

Тут для нас захований чудовий урок: коли ми чогось бажаємо від Бога, нам необхідно зосередитися і тепляче очікувати виконання цієї обітниця. І тоді ми обов'язково будемо однодушно молитися.

Не так багато, на жаль, сьогодні однодушності навіть у сім'ях... А в нашому парламенті, а серед різних політичних та громадських організацій. А поділення на конфесії, деномінації, обряди. Чому така ненависть, нетерпимість, нелюбов навіть серед християн? А саме однодушність дозволяє Божій відповіді прийти.

«Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі» (Дії 2:1). Чого, на жаль, не скажеш про нас, і в цьому, мабуть, найбільша проблема церковного братства взагалі. Люди настільки очерствіли, настільки перестали бути богобоязливими, що саме це слово зникає з нашого лексикону.

А яка характеристика справжнього християнина? Насамперед, це богобійна людина. Слово Боже каже, що початок премудрості – страх Божий. Натомість ми часто зосереджуємося на своїх потребах, на роботі, бізнесі, сім'ї. На відпочинку зрештою... Хоча знаємо, що найбільше натхнення отримуємо тоді, коли, понад всі сили, всі причини і обставини, приносимо жертву Богу. І тоді Він посилає нам вогонь із неба, котрий наповняє нас силою життя.

Зазвичай ми вважаємо гріхом якісь явні злі речі чи вчинки – погане слово, лиху дію. Але чи не вважає Бог одним з найбільших гріхів зруйнування єдності, однодушності Церкви? Однодушність виражається у спільній молитві. Часто люди кажуть, що для них важливіше їхнє особисте спілкування з Христом, їхні особисті молитви. Скажу вам, що це справді важливо, проте важливіше те, що Христос помер за Церкву. Ми часто чуємо, що Христос помер особисто за кожного з нас, і це справді так. Але не забуваймо, що ми будемо спасенні саме в Церкві, у гармонії духа, у спільності цілей, поставлених Богом, у богобійності, котра виразилася саме в тому, що учні не відлучалися з тієї горниці. Невже в них не було важливих причин? Звісно, були, у кожного вони є, проте впродовж десяти днів вони молилися в єдності духа, в союзі миру.

На день П'ятидесятниці до Єрусалима сходилися звідусіль. І чи задумувалися

ми колись над тим, яких зусиль це вимагало від людей. Вони залишали домашні справи і вирушали в дорогу. А це було набагато складніше, ніж сьогодні – ніхто не міг сісти в «маршрутку» чи у власний автомобіль. Треба було долати довгий шлях, можливо, не завжди безпечний. Розбійники, перешкоди, інфекції, хвороби, небезпеки... Невідомо, що буде з тими, хто залишився вдома... І все тільки заради того, щоб одного дня поклонитися перед лицем Господа.

А 120 людей однодушно переживали те, що не пережив Єрусалим. Дух Святий чомусь не зійшов на Єрусалим, на Ізраїль. Дух Святий зійшов на горницю, в якій було приготовлено 120 сердець, котрі однодушно перебували в молитві та поклонінні Богові.

Я закликаю вас, дорогі християни, бути вірними Богу. Особисті молитви – це чудово, це важливо. Але якщо ми будемо мати лише індивідуальну молитву, ми можемо втратити духовний жар; це як вуглинка, яка, вийнята з печі, дуже швидко гасне. Лише разом ми будемо сильними, відважними, однодушними.

Читаємо далі: «І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптово зірвалася, і переповнила увесь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немов би огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнилися Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав. Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усього народу під небом. А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу, та й диву далися, бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою!.. Усі ж побентежилися та дивувалися, та й казали один до одного: Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народились?» (Дії 2:2-8).

Це було дивне знамення. І зверніть увагу: це не була випадковість, не був збіг обставин. Бог не вилив Духа Святого за день до цього чи через день. Саме в визначений день святкування благословення вічного життя мало прийти на тисячі людей в Єрусалимі.

Як часто ми нехтуємо богослужінням, вважаючи, що Бог здатний благословити нас і в інший день. Так, Бог здатний, але Він вибирає певний час, певний день, коли сходяться люди з різних кінців землі для того, щоб принести жертвоприношення Господу і поклонитися перед Ним. Саме в цей день ті, хто приніс жертву, можливо, жертву власного егоїзму, власної безтурботності, власного безсилля, зібралися з далеких країв до Єрусалима.

І раптом сталося чудо. Апостоли надприродним чином заговорили на мовах тих народів, в котрих заходжі юдеї проживали. І всі побачили й почули, що, виявляється, Бог не вважає нікого нечистим, що про великі і дивовижні діла Божі говориться на мовах відкинутих народів. А значить, Бог приймає не тільки юдеїв, але і всі інші народи.

Це знамення не було зрозумілим до кінця тоді, не всі розуміють його і нині, тому в Посланні до коринтян Павло скаже, що мови – це ознака для невіруючих, котрі інакше не змогли б повірити проповіді, що прозвучить після цього прояву Сили Духа Святого. Він скаже також: «Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним» (1 Кор. 12:13).

Інколи можна почути заклики пережити П'ятидесятницю знову. Але її вже ніколи не повторити. Вона раз і назавжди звершилась. Дух Святий зійшов на землю. І сила Його сьогодні доступна кожному, хто вірує в Ісуса Христа як Господа і Спасителя.

Підготував Олег Карп'юк.

МИХАЙЛО ПАНОЧКО ЗУСТРІВСЯ З УКРАЇНСЬКИМИ ФІЛОСОФАМИ ТА РЕЛІГІЄЗНАВЦЯМИ

На запрошення керівництва Інституту філософії імені Г. С. Сковороди НАН України старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко 17 травня зустрівся з колективом навчального закладу. Адже науковці завжди цікавляться станом, тенденціями та розвитком п'ятидесятницького руху в Україні та загалом у світі.

Під час зустрічі присутні аспіранти, доктори, професори факультетів філософії та релігієзнавства поставили Михайлу Степановичу десятки питань. З багатьох тем погляди гостей та науковців мали спільні точки дотику. Зокрема, мова йшла про віру, вчення та погляди Церкви на суспільні проблеми. Вчені цікавилися ставленням ЦХВСУ щодо розвитку харизматичного руху, говорили про перспективи п'ятидесятницького руху у світі, про участь братства у Всеукраїнській раді Церков та релігійних організацій тощо.

«Передусім я зазначив, що віра і релігія – це різні речі. Віра – це стан душі, коли людина впевнена в існуванні Бога і прагне Його пізнати. Вона народжується від слухання, а не просто передається у спадок із традиціями чи обрядами, – розповів Михайло Паночко. – На питання щодо насильницького хрещення Київської Русі князем Володимиром я нагадав, що Біблія забороняє такі дії. Людей хрестили не навмисно, і ця помилка дорого коштувала, тому що Русь так і залишилась «хрещена, але не просвітлена». І сьогодні християнство в Україні і Росії, здебільшого, дуже слабеньке, малодуховне, бо не базується на фундаменті Слова Божого. Священники сховали від людей Слово Боже, завішавши їх у церемонії і обряди. А людьми, які ходять у церкву, але не читають Писання, можна маніпулювати, їх можна налаштовувати проти інших віруючих, закидати будь-якими ідеями. І навпаки, люди, віра яких формується від читання Божого Слова, мають в собі духовний стержень і можуть впливати на

суспільство. Країни, які будувалися людьми, що знали Біблію, сьогодні передові, вони мають стабільну економіку, політику, кращий добробут».

Між іншим Михайло Степанович згадав і про особистість Григорія Сковороди, ім'я якого носить провідний релігієзнавчий інститут в Україні: «Сковорода мав євангельський дух, він був першопрохідцем, людиною, котра шукала відповіді на духовні питання, тому, власне, він і відмовився від духовного сану (щоб бути стовпом Божим у храмі, як йому обіцяли). А натомість став мандрівним проповідником, який читав Слово Боже і пояснював його людям по селах. Це був філософ, який любив шукати Божу силу і, споглядаючи красу природи, розмірковувати про Господню мудрість. Він написав про Духа Божого: «Нечто сладчайшее излилось на меня». Це переживання відоме і для християн віри євангельської», – зазначив Михайло Паночко.

Старший єпископ подарував колективу Інституту філософії Біблію. Науковці, у свою чергу, презентували власні видання для бібліотеки Київського біблійного інституту.

На завершення зустрічі науковці висловили подяку гостеві та побажали більш сміливо захищати інтереси Церкви Християн Віри Євангельської на державному рівні.

chve.org.ua

МУДРІСТЬ, ЩО ПОХОДИТЬ ЗВЕРХУ

«Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були, і недостаті ні в чому не мали» (Як. 1:2-4). «Браття мої, — коли хто з-поміж вас заблудить від правди, і його хто наведе, хай знає, що той, хто грішника наведе від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває!» (Як. 5:19-20).

Людина не виконує діла Божі. Якщо є заздрість — будуть незадоволення, осудження, звинувачення, ненависть, навіть бажання вбити. Як же звільнитися від заздрості?

Увійдіть у святиню Божу: «... та трудне воно в очах моїх, аж прийшов я в Божу святиню...» (Пс. 73:16-17).

Станьте перед Богом. Коли Асаф стояв перед Богом, Бог дав йому духовне прозріння. Він побачив так, як бачить Бог. Коли тебе розідає заздрість, ти не можеш правильно бачити і мислити.

Наблизьтесь до Бога (Пс. 73:28).

Будьте задоволені тим, що маєте: «Великий же зиск — то благочестя із задоволенням» (1 Тим. 6:6). Дякуйте і прославляйте Бога за все.

Другий корінь, який живить земну мудрість, — це сварливість, схильність до сварок.

Наслідки сварливості: людина обмовляє Закон, а отже, і Бога, як Законодавця (Як. 4:11); людина засмучує Духа Святого (Еф. 4:30-31); дає місце дияволу (Еф. 4:26).

Апостол Яків говорить: «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, — то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас. Очистьте руки, грішні, та серця осятьте, двоєдушні! Журіться, сумуйте та плачте! Хай обернеться сміх ваш у плач, а радість у сум!» (Як. 4:7-9).

Ніхто з нас не застрахований від падіння, особливо коли ми впевнені, що міцно стоїмо на ногах (1 Кор. 10:12). «І сталося на час Соломонової старости, жінки його прихилили його серце до інших богів; і серце його не було все з Господом, Богом, як серце його батька Давида» (1 Цар. 11:4).

Справжня мудрість чиста — чистота серця; мирна — мир Божий панує в серці християнина; скромна — не випинає себе перед іншими, не звертає уваги на себе; послухна — бездоганний послух Божому Слову; повна милосердя і добрих плодів — те, що пророчоє плоди в нашому житті; неупереджена — справедлива, щира — чистосердечна.

У житті Соломона не вистачало послуху. У Старому Заповіті говориться, що цар не повинен примножувати собі жінок (5М. 17:17). Якщо людина в чомусь одному непослушна, вона стає винною в усьому. Соломон почав брати жінок навіть з інших народів. Дружба зі світом — ворожнеча проти Бога. Вирок Соломону був винесений: «Я конче відберу царство твоє та й дам його твоєму рабові» (1 Цар. 11:11). Це покарання впало і на народ, і на царя Соломона. Царство було поділене.

Як же нам перебувати в мудрості, що походить зверху? Мудрість — це наш Господь Ісус Христос, Котрий живе в нашому серці Духом Святим. Змінюймося в Його образ, рухаймося по Його дорозі, пильнучи за собою і допомагаючи іншим не відхилитися від істини.

Олександр Маккевич.
Пастор.

Розп'яття було найжорстокішим видом страти в Римській імперії. Цицерон говорив: «Як я можу описати страждання на хресті?». Навіть великий оратор не знайшов гідних слів для цього жорстокого видовища. Римляни страчували через розп'яття злісних злочинців і бунтівників. Їх долю розділив і безгрішний Син Божий.

Христу довелося витерпіти невимовні муки кожною клітинкою тіла, кожним органом відчуттів. Душевні муки Христа були нестерпні. Він опинився в епіцентрі гніву Свого Отця. Висячи на хресті, Христос пережив два затемнення — затемнення сонця і затемнення сьйива Божого обличчя. Не будучи в пеклі, душа Христа відчувала пекельні муки. Безгрішний Син Божий був удостоєний найганебнішої страти. Однак Він вчинив це жакливе місце місцем благословення для всіх людей. Саме тому хрест став символом християнства.

Під час хресних мук Христос відкрив Свої уста лише сім разів, і ці сім коротких вигуків акогомо повніше розкривають суть Його подвигу.

Перше слово, вимовлене на хресті, було клопотанням про прощення ворогів. «А коли прибули на те місце, що звуть «Череповище», розп'яли тут Його та злочинників, — одного праворуч, а одного ліворуч. Ісус же промовив: «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони» (Лк. 23:33-34).

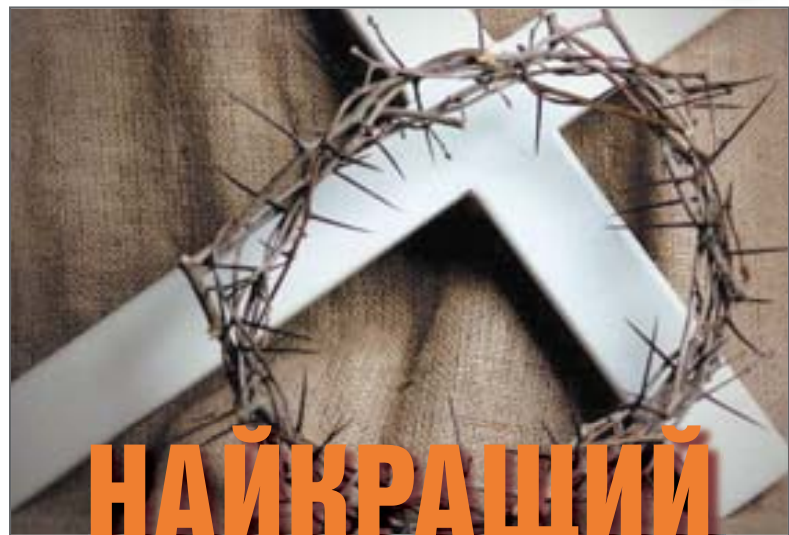
Якби тоді були газети чи телебачення, колонки новин рясніли б ефектними заголовками: «Цар Юдейський нарешті здобув Свій законний престол!», «Доля поставила хрест на Месії!», «Інших спасав, а Себе не міг спасти!», «Ніхто не заступився за свого благочинця!». Одна Божа рука накреслила інший заголовок на всі віки — людство набуло в Ісусі Христі найкращого Захисника!

Найкращий Захисник грішників знає всю їхню вину, але ніколи не використовує це знання їм на шкоду

Будь-який адвокат, приступаючи до захисту, повинен познайомитися з підзахисним і розпитати його про обставини справи. Адвокат не має права використати одержану інформацію на шкоду довірителью. Він не має права свідчити про обставини, які стали йому відомі у зв'язку з виконанням професійних обов'язків. Якщо земні адвокати за законом зобов'язані виступати лише в інтересах довірителя, інакше втрачається сенс професії, тим більше небесний Захисник буде стояти на захисті людей, що довірилися Йому, і не застосує нічого, що нашкодило б їм долі.

Христос розумів тяжкість злочинів людей краще, ніж вони могли усвідомити її самі. Найважливіші заповіді Закону були того дня знехтувані. Була порушена заповідь «люби Господа Бога свого» відкиненням Його єдиного Сина... Була розтоптана заповідь «люби свого ближнього, як самого себе». Христос був ближнім єврейському народу, однак свої Його зневадили і безпоощадно глумилися над Його гідністю. Була порушена заповідь «не свідкуй неправдиво на свого ближнього». Христа неправдиво звинуватили в моральному розбещенні народу, у підмовлянні людей не платити податки, в посяганні на захоплення влади. Не більше пощастило й заповідям «не жадай» і «не кради», коли воїни забрали собі одягу Розп'ятого. І нарешті, була безжалюбно знехтувана заповідь «не вбивай!», коли Христа прирекли на жакливі катування і мученицьку смерть.

Як всевидячий Бог, Христос розумів всю тяжкість відплати за ці злочини. Він говорив про зрадника Юду: «Було б краще йому, коли б той чоловік не родився!». Христу досить було одного слова, і тисячі ангелів миттєво скинули би натовп в пекло. Однак Він виступає не Суддею, а Захисником грішників. Він не говорить:

НАЙКРАЩИЙ ЗАХИСНИК

«Я прощаю їм», — це само собою мається на увазі. Можливо, Він навіть забув, що ці люди зробили Йому, Він думав лише про те зло, яке вони вчинили проти Отця, про ту зневагу, якої вони завдали Йому, принижуючи Його Сина. Він прийшов не судити, а спасати.

Найкращий Захисник не відмовиться від безнадійного випадку

Біля хреста стояла мати Ісуса — Марія. Вона безмежно побивалася за розп'ятим Сином. Меч скорботи пронизав її душу. Фізично безпорадний Ісус зумів захистити її від самотності: «Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: «Оце, жоно, твій син!». Потім каже до учня: «Оце мати твоя!». І з тієї години той учень уз'яв її до себе» (Ів. 19:26-27). Така ніжна турбота про матір похвальна — Марія заслужила Синівську любов і турботу. Але як бути з озлобленим натовпом, який відплатив за всі благодіяння Христа чорною невдячністю? Чи гідний він захисту, чи його гріхи можна простити?

Один адвокат, роздумуючи про свою професію, писав: «Саме адвокатська етика веліє адвокату захищати всіх, хто вдається до його допомоги... Якщо якась справа виявляється для адвоката несприятливою, він повинен порекомендувати клієнту більш компетентного захисника, але ні в якому разі не залишати людину з бідою наодинці». Цю вимогу до земних адвокатів більш ніж на сто відсотків виконує Адвокат Небесний. Він займається безнадійними випадками і ніколи не програє.

Найбільший злочин — позбавити людину життя. Але де знайти гідні слова для опису мерзенності вбивства Святого Однородженого Сина Божого? Здається, Його вбивці заслужили вічний і суворий осуд.

У давнину один похилого віку священик соромив негідних синів: «Якщо згрішить людина проти людини, то помоляться про неї Богові; якщо ж людина згрішить проти Господа, то хто буде заступатися за неї?». Відповідь прийшла два тисячоліття тому: у грішників є великий Захисник перед Богом — Ісус Христос!

Апостол Павло потім напише найпроникливіші слова в Новому Заповіті: «... бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення» (2 Кор. 5:19). Божа милість надзвичайно велика, лиш би люди її прийняли!

Найкращий Захисник вміє знайти обставини, що пом'якшують вину

Про здатність російського адвоката Федора Плевака знаходити обставини, що пом'якшували вину, ходили легенди. Одного разу якийсь російський поміщик відпустив селянам частину своєї землі, ніяк це юридично не оформивши. Через багато років він передумав і відібрав землю назад. Обурені селяни влаштували бунт. Їх віддали під суд. Журі присяжних складалося з місцевих поміщиків, і бунтівникам загрожувала каторга. Захисав їх Плевако. Увесь процес він мовчав, а

наприкінці виступив з вимогою покарати селян ще суворіше.

— Навіщо? — не зрозумів суддя.

Відповідь була наступна:

— Щоб назавжди відучити селян вирити слову російського дворянина!

Деякі селяни були виправдані, інші одержали незначні покарання.

Федір Плевако відчував тягар відповідальності за долі підзахисних. Його лозунгом було: «Смерть гріху, але залиште життя грішнику!». Яке правильне розуміння свого покликання! Його він навчився від Божого Сина. Ісус Христос, Адвокат всіх адвокатів, також шукав обставини, які могли би пом'якшити провини Його підзахисних. І Йому вдалося виявити їх там, де ніхто не зміг би їх знайти: «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони». Про важливість цієї обставини говорив апостол Павло: «... (Божу мудрість) яку ніхто з володарів цього віку не пізнав; коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави!» (1 Кор. 2:8).

Це служіння Захисника Христос несе понині, вникаючи в усі хитросплетіння нашого життя. Він вдень і вночі клопоче за нас, і лише тому ми живемо краще, ніж заслужили.

Найкращий Захисник виконує роботу задарма

Послуги добрих адвокатів коштують дуже дорого... Бідні люди не зможуть найняти доброго адвоката. Як же оцінює Своєю заступницьку працю великий Захисник грішників? Він просить про помилування грішників, хоч вони Його про це не просили, озлоблено висміюючи Його доброту і чудотворні здібності.

Безкорисливість і добротність Господа вселяють в нас відвагу приходити до Нього за допомогою: «Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося ісповідання нашого! Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:14-16).

Найкращий Захисник завжди виконує Свою роботу успішно

У світі цінуються адвокати з великими зв'язками. Знайомі судді уважніше розбирають справу і не виносять нещадних присудів. Наш Захисник Христос має найближчі — Синівські зв'язки з Небесним Отцем. Отець не відмовить Йому в жодному проханні. Якщо можливості земного адвоката обмежені — він не може вести одночасно десятки справ, не може працювати без відпочинку вдень і вночі, то небесний Адвокат таких обмежень не знає. Він доступний в будь-яку пору дня і ночі для кожної людини. Він здатний успішно заступатися за всіх, хто тільки звернеться до Нього.

Дорогі друзі! Чи покликали ви собі на допомогу Захисника Ісуса Христа? Без Нього ви будете навічно засуджені! Не відмовляйтеся від Небесного Захисника, відкрийте Йому всі свої біди!

Це розповідь про те, як Бог може змінити кам'яне людське серце, про те, як грішниця і блудниця попереду багатьох увійшла в Царство Боже, які незбагненні дороги Господні і як молода жінка змусила заговорити про себе сотні мільйонів людей, придбавши життя біля самого порогу смерті.

До половини восьмої вечора все скінчилося. Спеціально запрошений лікар після належного огляду сухо констатував смерть. Бездушне тіло темноволосої жінки лежало, все ще пристібнуте грубими шкіряними пасками на ліжку у невеликій, облицьованій кафелем кімнаті з глухими стінами і двома вікнами, обладнаними спеціальним склом, прозорим лише з одного боку. Люди, які спостерігали за тим, як настає смерть, почали поволі розходитися... Так 3 лютого 1998 року був приведений у виконання смертний вирок 38-річній уродженці Техасу Карлі Фей Такер, винесений за вбивство, яке вона вчинила 14 років тому.

Маленьке містечко просто вирувало від гостей, що все прибували й прибували. З усього було видно, що відбувається щось особливе. Справді, у ці кілька годин вся Америка завмерла біля екранів телевізорів в очікуванні розв'язки цієї драми, а наступного ранку всі газети опублікували на перших полосах великі портрети Карлі, що усміхалася. Що привернуло таку увагу до цієї страти — взагалі-то, досить звичної в Америці справи, — і до цієї жінки?

За відповіддю необхідно повернутися на десятки років назад — у рік 1959, коли в сім'ї, що жила на околиці Х'юстона, народилася дівчинка з імення Карла.

Тяжке дитинство

«Маленькою дівчинкою я ще розуміла, що ми живемо сім'єю», — згадувала Карла. Але ця світла пора тривала недовго. Батьки безперервно сварилися і навіть кілька разів розлучалися. Разом із злагодою в сім'ї коїлося під укіс життя Карлі. Вперше вона спробувала наркотики, коли їй не було ще восьми років. З батьком стосунків не було практично ніяких, особливо після того, як мати зізналася, що не впевнена, кому саме зобов'язана вагітністю...

У 13 років вона почала роз'їжджати по країні з рок-гуртою «Аллан Бразерз Бенд» і підсіла на кокаїн. У сьомому класі Карлу виключили з школи. Її батьки остаточно розлучилися, і вона вирішила жити зі своєю матір'ю Керолін Мур, на яку хотіла бути схожою в усьому. Схожою, попри внутрішній протест проти дикого способу життя, котрий та вела, попри сум'яття і біль в душі. «Я раніше звинувачувала маму в тому, що сталося зі мною», — писала вона в проханні про помилування. — Вона сформувала моє ставлення до життя і до людей, і стала причиною найсильнішого болю і розчарування. Я часто запитувала себе, чому мама не розуміла, що вона робить зі мною...

Коли їй минуло 14 років, мати привезла Карлу в компанію чоловіків, щоб навчити ремеслу дівчини за викликом. Бажання догодити матері взяло гору над природними нерішучістю і страхом, і Карла, пройшовши «школу» виторченного сексу, почала, як і мати, кар'єру проститутки. «Я була привчена до умов світу, в якому моя мама виховувала мене в роки, коли я була найвразливішою, серед наркотиків, озлоблення і страху, — згадувала вона в тюрмі. — Це була норма життя в людей, серед котрих я була».

Дорогою в нікуди

Коли Карлі минуло 16, вона зустріла Стіва Гріффіта, ще через рік вони одружилися. У статті, котру газета «Х'юстон кронікл» опублікувала в день страти, Стів так описав їх стосунки: «Мені було 19 років, я не вилазив із сідла мотоцикла Харлі-Девідсон, працював шість місяців на рік і був невпинний, що навколишній світ створений винятково для мене... Ми ладили непогано, хоч часто пускали в хід кулаки для з'ясування стосунків. Жоден чоловік не завдавав мені таких сильних ударів, як вона. Під час бійок в барі мені не доводилося остерігатися ударів в спину — вона захищала мої тили. Смілива була жінка...»

Сімейна пара забавлялася колекціонуванням зброї, проведенням часу в компанії байкерів та грою в американський футбол. При цьому Карла була доброю господинею — прибирала в будинку, готувала

СМЕРТЬ І ЖИТТЯ КАРЛІ ФЕЙ ТАКЕР

їжу і своєчасно відправляла чоловіка на роботу, а ще була дивовижно вродлива, навіть коли ледь трималася на ногах під дією наркотиків. Коли вона заявила, що покидає його, щоб, за її словами, якимось чином розібратися зі своїми «дикими схильностями», він серйозно злякався, що може статися найгірше. «Коли ми розійшлися, — згадував він, — я сказав друзям, що або її вб'ють, або вона вб'є когось-небудь». Слова ці виявились пророчими.

11 червня 1983 року Карла зі своєю сестрою і друзями вирішили відзначити день народження сестри. Розтягуючи задоволення, з п'ятниці до неділі вони зачинилися в квартирі, де кололися героїном, курили травку і забавлялися іншими наркотиками.

Рано-вранці 13 червня 23-річна Карла Фей Такер разом зі своїм приятелем Деніелем Гарреттом, перебуваючи під дією коктейлю з метадону, валіуму, героїну, маріхуани, рому і текили, вирушили до квартири Джеррі Діна, чоловіка Шони Дін — найкращої подруги Карлі, яка після жорстоких побиттів пішла від чоловіка. План полягав у тому, щоб проникнути всередину і вкрати мотоцикл Діна. По дорозі вони згадали старі образи — Джеррі якось вкотив свій мотоцикл прямо до кімнати Карлі, забруднивши мастилом килим, а потім розбив ущент єдиний мамин портрет. Відчинивши двері ключем, котрого Карла витягнула колись з кишені штанів Джеррі під під час прання, вони безшумно проникли в квартиру, впевнені в тому, що господаря вдома нема. Карла чудово орієнтувалася в домі — адже вона жила раніше з Дінами досить довго.

Але з самого початку все пішло не так, як планувалося. Господар виявився вдома — він мирно похропував на матраці посеред спальні. Прокінувшись, він все ж упізнав у темряві подругу дружини і почав бурмотіти щось про те, що нічого проти Шони не має, що можна все залагодити і тому подібне, коли до нього підскачів Гарретт з молотком в руці. З цієї миті події почали розвиватися стрімко.

Карла зчепилася в боротьбі з господарем дому, а її приятель кілька разів ударив його по голові. Тіло Діна осіло, з горла почувалося дивне булькання. Намагаючись зупинити цей звук, вона схопила кирку, що валялась поруч, і добила його. Їй допомагав Гарретт.

Раптом Карла виявила, що в кутку під ковдрою хтось ворухнувся. Це, як з'ясувалося, була Дебра Торнтон, яка, посварившись з чоловіком, відправилася на вечірку, де й познайомилася з Діном. Збуджена наркотиками і шойно вчиненим вбивством, Карла обуршила на неї град ударів. Завдавши обом жертвам понад 20 колотих ран і залишивши кирку стирчати у Дебри в грудях, грабіжники вибралися з квартири.

Пізніше Карлу не раз запитували, чи переживала вона після вчиненого почуття вини. «Ні, — відповідала вона. — Ми навіть не покинули місто; я не тільки не відчувала вини, а й гордилася тим, що нарешті показала друзям, на що здатна. Навряд чи

я зможу пояснити це комусь, окрім себе, але в тому ненормальному житті, котре я вела, те, що сталося, не здавалося мені реальним...»

Через місяць обох злочинців заарештували. Суд виніс обом смертний вирок. Гарретт, не дочекавшись страти, помер в тюрмі в 1993 році.

І пізнасте правду

Через три місяці після того, як Карла опинилася за ґратами, у Х'юстонській тюрмі християни організували євангелізаційне служіння і ляльковий спектакль. Останній особливо привабив мешканців блоку, де утримувалася Карла, тому всі пішли на спектакль. Не бажючи сама сидіти в камері, пішла й Карла в надії поспілкуватися з новими людьми. «За весь час, поки я була там, я не промовила жодного слова і навіть ні на кого не глянула, — згадує вона. — Але, коли повернулася в камеру, раптом відчула, як щось ніби зійшло на мене. Піддавшись раптовому пориву, я взяла одну з Біблій, які безплатно роздавали ув'язненим».

Вона забилася в куток камери, щоб її не побачили з Біблією в руках і не прийняли це за вияв слабкості, і почала читати... Вона не знала тоді, що саме читає, точніше, навіть не встигла усвідомити це, як раптом виявила, що стоїть серед камери на колінах і, обливаючись сльозами в молитві, просить в Бога прощення. «Коли я зробила це, весь непосильний тягар реальності того, що сталося, звалився на мене. Тієї ночі я вперше усвідомила, що я вчинила. Вперше за багато років я заплакала, і до сьогодні сльози залишаються частиною мого життя», — писала Карла через 14 років.

У ній почали відбуватися дивні переміни. Холоднокровна вбивця, що цілком заперечувала свою вину, Карла перетворилася на сповнену каяття емоційну жінку з тихим і проникливим голосом. На суді вона повністю визнала свою вину в обох вбивствах, а в останньому слові перед оголошенням вироку сказала, що навіть якщо її саму зарубають киркою, цього буде недостатньо, щоб спокутувати її вину.

«Я намагалася робити добро всі ці 14 років не тому, що опинилася в тюрмі, а тому, що мій Бог очікує цього від мене, — написала вона пізніше. — Я навчилася розпізнавати добро і зло і покликана триматися доброго».

Карла намагалася зв'язатися з родичами жертв свого злочину, щоб хоч якось відплатити добром за завдане зло. Працюючи в тюрмі, вона почала збирати гроші на навчання осиротілому сину Дебри, але той відмовився прийняти їх.

А ще вона старалася говорити якомога людям, котрі оточували її, про дивовижного Господа, який був таким милостивим до неї. Карла розповідала про Дорогу, Правду і Життя ув'язненим у своїй тюрмі і за її межами, листуючись з багатьма людьми в різних кутках Америки. Вона виступала з протестами проти абортів і евтаназії, говорила, що мріє любити, мати сім'ю і виховувати дітей...

Дивні переміни, що відбувалися в Карлі, природно, не могли залишитися непоміченими. Але реакція в людей була різна.

Друзі і вороги

«Що стосується навернення Такер до релігії, я готовий визнати, що це правда, але не розумію, що це може змінити, — писав в одному з репортажів кореспондент Бі-Бі-Сі. — Релігія може стати причиною пом'якшення кари, тому не дивно, що багато засуджених вибирають цю дорогу». Очевидно, так само думали й члени Ради штату щодо рішення про помилування, проголосувавши проти відтермінування смертного вироку для Карлі.

Однак ті, хто знав її краще, були іншої думки. «Те, що має статися, буде просто помстою, яка не має смислу. Перед нами не та жінка, яка вчинила ті страшні вбивства», — ці слова належать директору християнської мережі Сі-Бі-Ен, євангелісту і колишньому кандидату в президенти США Пету Робертсону. Хоча він, до речі, завжди висловлювався за смертну кару.

Річ Сізік, політичний аналітик Національної Євангельської Асоціації США, стверджував, що страта Такер спровокувала хвилю «морального протесту» в середовищі євангельських християн, тому що «глибокі духовні зміни в цій жінці були такими очевидними». Чи повинен той, хто в Христі став новим творінням, для кого «стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17), живучи в християнському суспільстві, сповна платити за рахунками старого життя? Тут це богословське питання, здається, набуло сильного практичного відтинку. Не тільки Робертсон — багато лідерів консервативного напрямку стали на її захист.

Із закликм бути поблажливими щодо Карлі до керівництва країни зверталися папа Іван Павло II, прем'єр-міністр Італії Романо Проді, інспектор ООН з виконання покарань Валлі Бакре Ндіай і навіть... брат вбитої Дебри Торнтон, Рон Карсон. Останній, ставши близьким свідком того, що сталося з вбивцею його сестри, сам навернувся до Христа.

Природно, просила про пом'якшення вироку й сама Карла. «Я прошу вас дозволити мені розплатитися із суспільством, допомагаючи іншим людям, — писала вона в листі Джорджу Бушу-молодшому, який в той час був губернатором Техасу. — Я не можу повернути відібрані мною життя. Але я можу, якщо мені буде дозволено, допомогти спасати життя. Це єдина реальна компенсація, яку я можу дати, і я хочу робити це будь-якими способами».

Врешті-решт, вважала вона, Сам Спаситель благав Отця про те, щоб чаша, приготовлена споконвіку, обминула Його... У виріненні свого питання Карла сподівалася лише на Божу волю і готова була з радістю прийняти будь-який результат справи.

Але в ній кипіло життя, і та радість, яку випромінювало все її ество, бажала постійно виливатися на ближніх. Ріки води живої, що беруть початок в її серці, відчутно омивали всіх, хто опинявся в межах досягнення. Одинокі вони обмивали з ніг до голови душею льодяних бризок. Ларрі Кінг, один з найбільш високооплачуваних журналістів на планеті, коли розмовляв з Карлою за кілька днів до її страти у своїй телепередачі на каналі Сі-Ен-Ен, був відверто збентежений і загнаний в глухий кут її відповідями. Елегантно сформульовані запитання і професійний тиск цього разу спасували перед по-дитячому простим свідченням про Христа. Очікуваного сенсаційного інтерв'ю з присмаком смерті не вишло.

Дан Браун, котрий ніс місіонерське служіння в тюрмі, де утримували Карлу, писав: «Я ніколи не зустрічав жінки і взагалі людини, подібної до Карлі. З першої миті, як я зустрів її, я постійно відчував Божу присутність, яка оточувала її». Незабаром Дан признався у своїх почуттях до неї, і вони одружилися в 1995 році... Це був дивовижний шлюб. Вони бачилися часто, але завжди були розділені прозорою стіною з куленепробивного скла.

Карла раділа життям, яке вона так несподівано набула тут, на порозі смерті. Вона усвідомлювала, що її гаряче люблять Господь і її чоловік, проводила час в молитвах і роздумах, леляла мрію колись народити дитину, присвятити їй своє життя, служити таким же втраченим людям, якою колись була вона, багато писала... Але доленосна дата страти — 3 лютого 1998 року — невідступно наближалася.

Останні години

Майже півтори тисячі демонстрантів, тих, хто «за», і тих, хто «проти» смертної кари, разом з двома тисячами репортерів і телевізійників наповнили маленьке містечко Хантсвілл за кілька днів до призначеної страти Карлі Фей Такер. До полудня 3 лютого вже були взяті усі можливі інтерв'ю, підібрані ракурси зйомок, зібрані всі необхідні факти. Преса з кіно- і фототехнікою і демонстранти з плакатами, зайнявши вихідні позиції навколо в'язниці, дещо нудьгували в очікуванні половини сьомої вечора — години, на котру була

призначена процедура виконання вироку.

Місцеві жителі вже звикли до цього явища, тим більше, що з часу, коли в Техасі була знову введена смертна кара, сучасні технології і гуманність суспільства замінили «старий добрий» електричний стілець смертельною ін'єкцією. Під час виконання вироку вже не тьмяніють лампочки в будинках місцевих жителів, і задушлива хвиля запаху згорілого волосся більше не заповнює приміщення тюрми. Замість цього — лікарняного типу ліжко, куди ремнями припинають приреченого, стерильно чисті простиратла і шприц з мутною рідиною. Ні диму, ні передсмертних конвульсій жертви — усе відбувається спокійно і швидко — для настання смерті потрібно лише 18-20 секунд. Серед 30 церков Хантсвіллі жодна громада ніколи не збиралася на служіння під час страти. Однак 3 лютого о 5.30 вечора, коли Карлу Фей припинали до ліжка, миряни церкви Св. Степана разом з братами й сестрами з інших церков зібралася для молитви. Це служіння не було виразом протесту чи схвалення смертної кари — просто люди просили Бога за того, хто помирає, і за тих, кого він залишав тут, на землі.

У самій тюрмі також зібралася люди. Інвалідна коляска овдовілого чоловіка Дебри була припаркована біля самого скла. В очікуванні він нервово поглядав на годинника. «Про цю мить я молився багато років, — говорив він репортерам біля входу до тюрми».

Тільки до половини шостої прийшла офіційна відповідь від губернатора Джорджа Буша — прохання Карли про заміну смертної кари позитивним ув'язненням, про пом'якшення вироку було відхилено. Після прочитання офіційного документа почалися технічні приготування.

... У церкві Св. Степана диакон, який зазвичай проводив біблійні заняття в тюрмі, вголос читав з четвертого розділу Буття історію Каїна: «... в дверях гріх підстерігає... Чи я сторож брата свого?.. Голос крові брата твого ззиває до Мене з землі. Більший мій гріх, ніж можна знести... І вмістив Господь знака на Каїні, щоб не вбив його кожен, хто стріне його».

Далі молодий чоловік, що працював тюремним охоронцем, прочитав уривок з 23-го розділу Луки про злочинців, розп'ятих поруч з Ісусом. «Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас!.. Але ми справедливо засуджені і належну заплату за вчинки свої беремо... Ти будеш з Мною сьогодні в раю».

... За спиною чоловіка Дебри стояв її брат Рон і дивився на приготування, що відбувалися за склом. Незбагненні дороги Господні. Смерть сестри відкріла для нього дорогу до миру в Ісусі. Якби не це, він досі був би в полоні озлоблення і гріхоти від втрати, що сталася 14 років тому і котру досі переживають інші члени сім'ї. Тепер вони з ним навіть не розмовляють, сказав він репортерам. «Я можу їх зрозуміти. Не розумію лише, як вони збираються жити з таким болом, який назавжди залишиться з ними».

... Літній офіцер у відставці, що колись займався розглядом прохань ув'язнених на перегляд справ, запросив громаду церкви Св. Степана до молитви. Люди молилися про щире каяття Карлі Фей, про її міцну надію на Христа, за прощення в серцях членів сімей загиблих, охоронців, що готували Карлу до страти, а також за капелана Джима Бреззіла, який був поруч з нею до кінця, суддів, адвокатів і присяжних, комісію з перегляду справ, губернатора і за тих, хто проводив страту.

О 6.25 Карла промовила молитву: «Господи, допоможи їм легко знайти мої вени». Коли паски міцно обвили її тіло, вона повернула голову до напівпрозорого вікна і промовила свої останні слова: «Я хотіла би сказати всім вам — сім'ї Дебри Торнтон і сім'ї Джеррі Діна, — що мені дуже жаль і я прошу у вас прощення. Я сподіваюся, що разом з тим, що тут відбудеться, Бог дасть вам мир. Начальнику Баггетте, дякую вам за все, що ви для мене зробили. Милый, я дуже кохаю тебе, — сказала вона чоловікові. — Роне, обніми за мене Пергі. Ви всі були такі добрі для мене. Я вас усіх дуже люблю. Зараз я зустрінуся лицем у лице з Ісусом. Я знову побачу вас усіх, коли ви потрапите туди. Я буду вас чекати...» Потім, провівши язиком по пересохлих губах, вона розслаблено заплющила очі і почала тихенько наспівувати щось в очікуванні початку смертельної процедури.

Менше ніж за хвилину Карла була мертва, і її душа відлетіла до Господа. Котрого вона так любила і Котрого змогла знайти лише тут, на краю своєї загибелі.

А РОБЛЯЧИ ДОБРО, НЕ ЗНУДЖУЙМОСЯ

Слова «часу свого» іноді дратують. Хотілося б, щоб за добрий вчинок відразу приходила віддяка. Але такого нема. Біблія каже: «... часу свого», і цей час знає лише Бог.

До речі, покарання за погані вчинки також приходять не одразу. Тому деякі люди вперто роблять зло. А деякі, дивлячись на них, приходять до дивного висновку, що Бога взагалі немає.

Але що людина посіє, те й пожне. Хто сіє добро, пожне благословення, а хто сіє зло, отримає прокляття. Причому в більших розмірах, ніж сіяв. Це дуже прості біблійні принципи. «Тож тому, поки маємо час, усім робимо добро, а найбільш один-вирним!» (Гал. 6:10).

Дуже часто люди потрапляють у пастку, роблячи добро для того, щоб у відповідь одержати. Це неправильний мотив. Якщо робите добро, робіть це, як для Господа. Тоді не буде проблем з образами. Не очікуйте, що вам неодмінно за добро віддячать. Робити добро правильно, тому що так сказав Бог. Перед лицем Бога пишеться пам'ятна книга, і немає жодного нашого вчинку, який там не врахований.

«Проживав же один чоловік у Кесарії, на ймення Корнілій, сотник полку, що звався Італійським. З усім домом своїм він побожний був та богобійний, подавав людям щедрі милостини, і завжди Богові молився. Явно він у видінні, десь коло години дев'ятої дня, бачив Ангела Божого, що до нього зійшов і промовив йому: «Корнілію!». Він поглянув на нього й жажнувся, й сказав: «Що, Господи?». Той же йому відказав: «Молитви твої й твоя милостиня перед Богом згадалися» (Дії 10:1-4).

Виявляється, все, що робив Корнілій, було враховано, і в одну чудову мить прийшла нагорода за те добро, яке він чинив.

Корнілій був чоловіком благочестивим. Але він не знав Христа і не мав спасіння. І Бог посилав до нього в дім апостола Петра. Це було прекрасне служіння, яке закінчилося загальним хрещенням.

До речі, з цього тексту можна зробити висновок, що людина, котра не знала Христа, може молитися, і Бог її почує.

Ісус сказав, що добра людина зі свого серця виносить добре, а зла виносить зле. Те, що в нашому серці, впливає на те, що відбувається в нашому житті.

Ось приклад зі Старого Заповіту, з книги Естер: «Тієї ночі втік був сон від царя, і він сказав принести книгу пам'яток, Хроніки, — і вони читалися перед обличчям царським. І знайдене було написане, що Мордехай доніс на Бідгана та Тереша, двох царських євнухів, до сторожів порога, що задумували були простягнути руку на царя Ахашвероша. І сказав цар: «Яка честь та гідність зроблена Мордехаєві за це?». І сказали цареві отроки, що прислуговували йому: «Нічого йому не зроблено»...

І тоді цар Ахашверош покликав своїх слуг, і в одного з них, у Гамана запитує: «Що зробити з чоловіком, якому цар хоче честі?». Гаман подумав, що мова йде про нього, і побажав бути одягненим в царські одяги і посадженим на коня царського... Коли цар це вислухав, то сказав: «Поспіши... і зроби так юдеєві Мордехаєві».

Якщо Богові до вподоби твої дороги, обов'язково прийде благословення. Це Божий принцип. Але, коли пускає свій хліб по воді, забувайте про це. Здебільшого нагорода приходиться з несподіваних джерел. Тому все, що б ви не робили, робіть, як для Господа. Ось що таке служіння Богові.

Бог, звертаючись через пророка до Свого народу, говорить: «Жорсткі ваші слова проти Мене... Ви кажете: «Марність служити для Бога! І що за користь, що ми стережемо Його службу, та ходимо в жалобі перед лицем Господа Саваота? А тепер ми вважаємо пишних щасливими,

і ті, хто вчиняє безбожне, будуються та випробовують Бога, і втікають» (Мал. 3:13-15). Деякі християни можуть думати так само. Адже беззаконники часто живуть без клопоту-бід і процвітають. Іноді дуже хочеться, щоб людина, яка вчинила нам зло, тут же отримала покарання. Але Господь каже: «Віддайте суд Мені».

«Змовлялись тоді один з одним і ті, хто страх перед Господом має, — і прислухавсь Господь, і почув, і перед обличчям Його була писана пам'ятна книга про тих, хто страх перед Господом має, і хто поважає Ймення Його» (Мал. 3:16). Тобто в Бога пишеться пам'ятна книга про тих, хто чинить добро. Виходить майже, як у царя Ахашвероша. Але нагорода від Бога приходить свого часу.

«І будуть Мені вони власністю, — каже Господь Саваот, — на той день, що вчиню, і змилосерджусь над ними, як змилосерджується чоловік над синами своїми, що служать йому. І ви знову побачите різне між праведним та нечестивим, між тим, хто Богові служить, та тим, хто не служить Йому» (Мал. 3:17-18).

Коли ми щось робимо для Бога, ми отримуємо свою нагороду. Можливо, не в земному житті, але отримуємо у вічності, що набагато важливіше і цінніше. Усе, що ми маємо тут, на землі, все одно залишимо, це все тимчасове. А є вічне, нетлінне багатство. І воно незмірно краще за земне.

В Об'явленні читаємо, як ангел Божий, звертаючись до однієї з Церков, говорить: «Я знаю діла твої, і біду, і убозтво, — але ти багатий». Убозтво матеріальне не робить нас бідними духовно. Божя людина — багата духовно незалежно від свого матеріального стану. Можна бути дуже багатим матеріально і при цьому бути бідним духовно.

Згадаймо, що сталося з царем Ваттасаром. Від Бога йому було сказано: «Ти зважений на вазі і знайдений легеньким». А він був неймовірно багатий людиною, щодня влаштовував величезні бенкети і дозволяв собі все, що тільки можна було бажати в той час. Нині його б назвали дуже крутим. А Бог йому сказав: «Ти порожній і нічого не означаєш в моїх очах».

Після жовтневого перевороту 1917 р. дворяни і в тюрмі дотримувалися етикету, зберігали добрі манери і морально були на висоті. Це було в них у крові, така була їхня сутність. А згадаймо народну приказку: «Не дай, Боже, з хлопа пана». Навіть ставши князем, він поводитиметься по-старому. І таких прикладів нині більше ніж досить.

Написано: «Бо з'явилася Божя благодать, що спасає всіх людей» (Тит. 2:11). Це всім подобається. Ми спасенні по благодаті. Але деякі люди перетворюють це на привід для розпусти. Тому далі апостол Павло чітко написав, що коли ти прийняв благодать, вона обов'язково тебе чогось навчить. Якщо ж ти не змінюєшся і не стаєш кращим, то задумайся, чи приймав ти взагалі благодать Божу?

«(Благодать) навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішній віці...» (Тит. 2:12). Тобто людина, яка прийняла спасіння, не може не змінюватися. Якщо покаяння справжнє, то при такому покаянні обов'язково будуть плоди. Рано чи пізно добре дерево почне приносити добрі плоди.

«... і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах запопадливих» (Тит. 2:13-14). Ось чому християнин повинен бути особливим. Бути охочим до добрих діл. Таким повинно бути єство християнина. Якщо цього нема, значить, людина не прийняла благодать Божу або ж втратила спілкування з Богом. Натомість людина Божа ні на що не зважає і робить добро. Така її сутність. Не роблячи добра, вона буде страждати.

Апостол Павло говорить про себе: «Горе мені, коли я не проповідую». Якщо людина, наділена благодаттю, не робить того, до чого її закликає Бог, вона страждає.

Коли Давид прийшов на фронт провідати своїх братів, то довівся, що у ворожій армії був воїн Голіаф, який лякав усіх своїм войовничим виглядом. Його зріст сягав понад три метри. Навіть цар Саул, який був дуже сильним і міцним, злякався Голіафа, тобто в нього не було благодаті на те, щоб перемогти Голіафа. Але ось вийшов юний Давид, який людськи піддавав своє життя небезпеці. Це було питання життя і смерті: або Голіаф його розчавить, як блощицю, або Давид завдасть йому поразки. І Давид здобув перемогу. По-іншому бути не могло, адже це було його покликання, і на це він мав благодать від Бога.

Кожному з нас дана благодать в міру дара Христового. Якщо ми маємо спілкування з Богом, це живе в нас. Ісус дає нам життя і життя з подостатком. І ми не можемо жити по-іншому. Коли є потреба в якомусь ділі, то людина, покликана на це, відізнається. Бо якщо не відізнається, вона почуватиметься незадоволеною.

Бог очистив Собі народ, запопадливий до добрих діл. Але Він нікого не примушує. Бог надихає людей і дає їм благодать. Якщо ви маєте зв'язок з Богом, якщо виконуєте Його волю, ви вивільняєте Його благодать.

Наша проблема в тому, що ми починаємо і зупиняємося. Починаємо, як правило, добре. Але не всі добре закінчуємо. І Бог оцінює нас не за початком, не за намірами. Він оцінює нас за нашою дією, Бог оцінює нашу вірність Йому.

Бог вкладає в серце людини Своє бажання. Тобто Бог виробляє в нас хотіння і дію за Своїм благоволінням. І коли в нас проявляється таке бажання, ми загоряємося, нам хочеться це робити. Не все нам вдається зразу. Але, незважаючи ні на що, треба залишатися вірними Богові, вірними своєму покликанию. Якщо ми виконаємо те, до чого закликає Бог, ми обов'язково пожнемо свого часу. Бог не розкидається Своїми служителями. Навіть якщо вони падають, Бог сильний підняти, відновити і вжити таку людину.

В Об'явленні Бог звертається до Церкви, кажучи: «Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав». Якщо ти цього не зробиш, Бог знайде того, хто скаже: «Я згоден». Але для цього потрібний час. Божий намір все одно здійсниться. Але для мене краще, щоб я виявився вірним.

Кожен з нас стоїть перед вибором: або я щодня братиму свій хрест і йтиму за Ісусом, або я комусь віддам цей хрест і буду жити своїм життям. Апостол Павло застерігає, щоб ми, маючи свободу, не перетворили її на привід для догодження своєму тілу. Догодження своєму тілу — це не обов'язково блуд, наркоманія, зажерливість... Я можу бути цілком порядним, інтелігентним чоловіком, але жити лише для себе. І скільки сьогодні обманутих людей, які живуть тільки для себе, живуть у своєму віртуальному світі. Тому ми повинні бути уважними до того, як ми живемо і для чого ми взагалі живемо.

Більша частина людей живуть однією метою: знайти добру роботу, щоб мати добру зарплату, щоб краще одягатися, краще їсти і краще відпочивати. І чим такі люди відрізняються від тварин? Лише тим, що в них кращий відпочинок і краща їжа? Але людина створена за образом і подобою Бога. І вона повинна виконувати Його волю. Коли в мене є мета від Бога, тоді я людина.

Юрій Стогнієнко.

«БУДЬТЕ СВЯТІ, — Я БО СВЯТИЙ!»

«Тому то, підперезавши стегна свого розуму та бувши тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа. Як слухняні, не застосовуйтеся до попередних пожадливістей вашого невідання, але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поведженні, бо написано: «Будьте святі, — Я бо святій!» (1 Петр. 1:13-16).

Бог говорить, щоб ми підперезали стегна свого розуму. Не поверталися до попереднього способу життя.

Але чи не грішимо ми словом? Чи завжди те, що ми говоримо, до вподоби Господу? Що несуть мої слова: благословення, мир, радість чи руйнування, прокляття? Соломон говорить: «... бо як у душі своїй він оброчує, такий є» (Прип. 23:7).

«Бо багато ми всі помиляємось. Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло. От і коням вкладаємо уздечки до рота, щоб корилися нам, і ми всім їхнім тілом керуємо. От і кораблі, хоч які величезні та гнані вітрами жорстокими, проте найменшим стерном скеровуються, куди хоче стерничий. Так само й язик, — малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса! І язик — то огонь. Як світ неправости, поставлений так поміж нашими членами, який сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від гесни. Бо всяка природа звірів і пташок, гадів і морських потвор приборкується, і приборкана буде природою людською, та не може ніхто із людей язика вгамувати, — він зло безупинне, він повний отрути смертельної! Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаємо людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було! Хіба з одного отвору виходить вода солонка й гірка? Хіба може, брати мої, фігове дерево родити оливи, або виноград — фігі? Солодка вода не тече з солонця» (Як. 3:2-12).

Іноді одна невелика фраза може призвести до біди. Згрішивши словом, людина споганує все тіло. Слова виходять зсередини, із серця, яке не може одночасно давати і солодку, і гірку воду. Що ми проголошуємо своєю мовою?

Гріховні, гнілі слова, взяті з тюрменного сленгу, не повинні звучати в мові християнина. «До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою?.. Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: «Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, — а вони будуть народом Моїм! Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, — каже Господь, — і не торкайтесь нечистого, — і Я вас прийму» (2 Кор. 6:14, 16-17).

Як часто ми говоримо в пориві гніву скверні, гнілі слова? Ми не повинні цього робити, тому що за кожне пусте слово людина дасть звіт в день суду. Бог звертає увагу на нашу мову. На неправду, наклепи, недостовірно передану інформацію... Необхідно каятися, якщо ми говорили щось негідне про когось. Це не збудує церкву, це приносить руйнування, і це гріх. Навіть неперевірене пророкування не варто поширювати, бо часто так, начебто з добрих намірів, ми поширюємо ересь.

«Господи, визволь же душу мою від губи неправдивої, від язика зрадливо!» (Пс. 120:2); «Відкинь ти від себе лукавство уст, віддали ти від себе крутість губ» (Прип. 4:24); «Краще не дати обіту, ніж дати обіт — і не сповнитися!» (Екл. 5:4). Часто ми щось обіцяємо і не виконуємо обіцянки. А Бог говорить, що краще не обіцяти, ніж обіцяти і не виконати.

Біблія застерігає, щоб ми в молитві не принижували самі себе, не сповідували відносно себе недобрі речі. Неправильне сповідання уст наших: «В мене нічого не вийде, мені не щастить» не зміцнює нашу віру, бо смерть і життя у владі язика, і хто береже уста свої, той оберігає від біди душу свою.

Ми не повинні також призивати Ім'я Господа Бога надаремно (2 М. 20:7). А як часто ми, злякавшись, вигукуємо: «О Боже! О Господи!».

Написано: «Року смерті царя Озії бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одягу Його переповнювали храм. Серафими стояли зверху Його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: «Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!». І захиталися чопи порогів від голосу того, хто кликав, а храм переповнився димом! Тоді я сказав: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистостує, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!». І прилетів до мене один з Серафимів, а в руці його вугілля розпалений, якого він узяв щипцями з-над жертівника. І він доторкнувся до уст моїх та й сказав: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений». І почув я голос Господа, що говорив: «Кого я пошлю, і хто піде для Нас?». А я відказав: «Ось я, — пошли Ти мене!» (Іс. 6:1-8).

Перш ніж сказати: «Господи, пошли мене на служіння», нам необхідно очиститися від усіх негідних християнина слів, які ми вимовляємо у своєму житті. Тож приступаймо до Нього з чистими устами, з радістю і благоговінням.

Віктор Бейня.

ЧОТИРИ КРОКИ ДО ПЕРЕМОГИ

«Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6).

Мабуть, усім знайомий стан, коли думки заповнюють неспокій. Часом ми перебільшуємо проблеми до смішного, але в розпалі подій вони не здаються нам смішними. Тільки коли все позаду, ми розуміємо, як нерозумно було так сильно турбуватися.

Якось, усвідомивши, наскільки сильно неспокій оволодів мною, я взяв Біблію в надії знайти там заспокоєння для своєї змученої душі. Відкрив Послання до филип'ян і прочитав: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою!». Роздумуючи над цими словами, я раптом побачив те, чого ніколи не бачив раніше: цей вірш показує, як крок за кроком перестати непокоїтися і відкривати свої бажання перед Богом. За кілька хвилин увесь мій неспокій змінився вдячністю Богові, хвалою Йому і миром в серці.

Не дозволяймо страхові тримати нас у своїх кайданах. Прислухаймося до поради апостола Павла: «Ні про що не турбуйтеся, а

в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою». Апостол пропонує нам кілька важливих кроків від страху до віри, від неспокою до миру, від поразки до перемоги.

Кажучи про молитву, Павло вжив слово *prosenche* — саме воно найчастіше вживається в Новому Заповіті у значенні «молитва». І воно означає, що ви віддаєте щось Богові в обмін на те, що просите чи бажаєте.

Перший крок від турботи до миру: наблизьтесь до Господа в молитві. Якщо ви віддасте Богові свої проблеми, взамін Він дасть вам Свій мир. Це перший крок, котрий Павло радить робити, коли нас долають страх і турботи.

Другий крок — deisis, «прохання». Воно описує людину, в якій чогось нема, а їй це потрібно, тому вона наполегливо просить це їй дати. Ще воно перекладається як «просити, благодати, вмовляти» і описує людину, потреба якої в чомусь така велика, що вона переступає через власну гордість і починає благодати про допомогу.

Один із найяскравіших прикладів вживання слова *deisis* знаходимо в Посланні

Якова: «... дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16). В цьому добре відомому вірші слово *deisis* перекладено просто як «молитва», але воно описує палку, гарячу, щирі молитву.

Третій важливий крок — подяка. Бог очікує від нас вдячності за Його доброту до нас.

Четвертий крок — виявляти Богові свої потреби. Хай небеса чують, коли ви молитесь. Сміливо відкривайте Богові свої бажання. Грецьке слово *aitima* («бажання») — це форма слова *aiteo* (просити). Одне із значень цього слова — повне сподівання одержати те, про що ти так наполегливо просиш.

Якщо ваша молитва ґрунтується на Божому Слові і Божих обітницях, ви можете бути певні: Бог відповість на вашу молитву.

Роман Романенко.

НАДЗВИЧАЙНЕ МАЙНО

«У Перу християни не сподіваються щось отримати за служіння Ісусові, — сказав пастор Запата. — Вони сподіваються щось віддати». На околиці тихого гірського села пастор Запата показав своїм гостям чимало виготовлених власноруч білих хрестів, кожен з яких символізував християнина, якого вбили повстанці-комуністи.

У маленькому сільському будиночку лежало тіло пастора, накрите звичайною ковдрою. Напередодні ввечері його вбили партизани. Горіли свічки, стояла закурена родина, попереду — пастор Запата.

Надворі, під дощем, паства вбитого пастора співала хвалебні гімни. Партизани зруйнували їхню церкву і спалили багато будинків. Але, незважаючи на небезпеку, християни прославляли Бога. Партизани могли повернутися будь-коли. За жертву вони найчастіше обирали пасторів, які очолювали опір марксистській навалі.

Пастор нагадав слухачам, що Біблія закликає нас шукати Бога, а не матеріальних благ, які дає рука Божа. «Чому ви купуєте сорочку? — запитав він людей. — Щоб використовувати її. Чому Ісус викупив вас і заплатив за вас власною кров'ю? Щоб вживати вас для Свого Царства».

Коли нас переслідують за віру, дуже

легко надміру зосереджуватися на втратах. Ми можемо тужити за колишніми друзями, які відреклися від нас через наші переслідування. Нам може бракувати бізнесових можливостей, які раніше в нас були. Ми почуваємося ображеними, коли нас не допускають до певних соціальних кіл. Однак дуже багато хто втратив набагато більше, ніж матеріальні статки чи поверхневі стосунки.

Хорообрі християни в Перу зосереджуються на тому, що треба віддати у служінні Христові, а не на тому, що вони втратили. Багато з них через релігійні переслідування втратили церкву, дім, роботу і сім'ю. Та вони готові і далі жертвувати всім, і навіть власним життям, заради Христової справи. Вони визнають, що їхня земля втрата — це нагода для когось іншого отримати спасіння!

І справді, життя людини не залежить від достатку маєтку її (Лк.12:15).

ВЧИМОСЯ ПРОПОВІДУВАТИ

У с. Ком'ятах на Закарпатті в церкві ХВС упродовж двох місяців щочетверга і щовівторка проходило навчання для молодих проповідників місцевої церкви. Навчальний курс був організований з ініціативи молодіжного відділу місцевої церкви для того, щоб заохотити молодь до активної та ефективної проповіді Євангелія.

Як виникла ця ідея? До церкви приходять далеко не святі і не безгрішні люди. Вони різні за вподобаннями і характерами і, відвідуючи євангельські зібрання, потребують живого і практичного слова.

Тому сьогодні як ніколи церкві потрібні проповідники, які вміють практично й актуально донести послання Божого Слова до людей. Їхня ціль — не просто переказати з церковної кафедри Писання, а подати практичні поради для застосування принципів Божого Слова у повсякденному житті.

«Ми всі знаємо теорію, і це непогано, багато говоримо про Бога, і це також незле, але треба ще й навчити людей цю теорію застосовувати на практиці, бо ж Боже Слово живе та діяльне», — пояснив свою ціль працівник місії «Агапе» Валентин Опря, який проводив заняття для молодих проповідників.

Проповідники мали змогу не лише прослухати теоретичний курс, але й практикувати здобуті знання у проповіді на богослужінні. Навчання, окрім відповідального за навчальний процес Валентина Опри, проводили також діячки місцевої церкви с. Ком'яти Володимир Хриптіа і молодіжний керівник Едуард Дубляк.

Навчитися проповідувати — це те саме, що навчитися добре кухарити, адже від цього залежить не лише те, чи ти будеш нагодований, але й те, чи ти будеш духовно здоровий. Тому ми виражаємо щирі подяку старшим братам за сприяння у навчанні.

Едуард Дубляк.

Молодь та Інтернет: ЯК УНИКНУТИ ПІДВОДНИХ ТЕЧІЙ?

24-25 травня в Луганську відбулася молодіжна конференція на тему: «Небезпеки віртуального світу: підводні течії». Головним спікером зібрання був завідувач відділу освіти ЦХВСУ Віктор Вознюк.

Учасники конференції розмірковували про те, як нові технології (Інтернет, телебачення та мобільні телефони) можуть негативно впливати на духовний розвиток молоді. Адже за останні роки засоби зв'язку змінили цінність спілкування: жива розмова поволі переходить в стандартні меседжі.

Ще одна небезпека — власне, інформаційне завантаження мультимедійних пристроїв і мобільних телефонів, якими користується християнська молодь. Часто виявляється, що вони містять недобру інформацію.

— Ми майже досить відверту розмову, — розповідає Віктор Володимирович. — Поговорили з молоддю про те, що сьогодні навіть у християнському телебаченні є певна небезпека. Це, насамперед, заміна живого спілкування у церкві онлайн-трансляціями богослужінь. Що ж стосується Інтернету, то навіть те, що, на перший погляд, видається непоганим, має свої підводні течії. Річ у тому, що люди спілкуються у веб-просторі, не знаючи один одного, тому

не можуть правильно зорієнтуватися, а це — фальшиве спілкування. Більше того, там промовляють під нік-неймом, а не від свого імені, і це слугує лібералізму у спілкуванні, певній розв'язаності.

Наступна тема, яку було розглянуто на конференції, — «Гармонія особистих стосунків з Богом». Ішлося про те, що сьогодні визначає стосунки з Богом. Молодь отримала практичні поради щодо особистого пізнання Бога. Зокрема, те, як важливо усвідомлювати присутність Бога у власному житті. Важливо також вести правильне молитовне життя: не лише говорити Богові, але й слухати, що говорить Бог. Потрібно зрозуміти, що проблема не в мовчанні Бога, а в нашому невмінні Його слухати.

26 травня Віктор Вознюк проповідував на недільному богослужінні в церкві, де пастором служить Ростислав Величико, старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВС Луганщини. chve.org.ua.

Київська богословська семінарія

«Благодать та істина»

оголошує набір студентів на 2013/2014 навчальні роки і пропонує наступні навчальні програми:

СТАЦІОНАРНІ

«Бакалавр богослов'я»

Програма розрахована на 3 роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньоєврейської мов.

«Магістр богослов'я»

Програма розрахована на 2 роки навчання. Обов'язковою умовою для вступу на цю програму є наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти.

«Вчитель-місіонер»

Студенти навчаються в Семінарії по програмі «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в університетах України на очно-заочній формі навчання.

На стаціонарних програмах навчання, проживання і харчування безкоштовні

ОЧНО-ЗАОЧНІ

«Бакалавр служіння»

1. Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 3 роки навчання (кожного року по 6 п'ятиденних сесій).

2. Спеціалізація місіологія

Програма розрахована на підвищення рівня освіти місіонерів, а також на підготовку тих, хто бажає стати місіонером.

«Магістр служіння»

Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 2 роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

«Лікар-місіонер»

складається з двох програм:

1. Очно-заочна програма «Християнський служитель» (спеціалізація «місіонер»)

Розрахована на 3 роки і складається з 2 п'ятиденних сесій і 45 субот (по 7 годин занять). Ця програма реалізується на базі Семінарії безкоштовно.

2. Стаціонарна програма «Молодший лікар»

Реалізується на базі Київського медичного коледжу імені П.І.Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови. Після закінчення коледжу випускники отримують диплом державного зразка. Передбачена спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку.

Студенти, які навчаються на очно-заочних програмах, забезпечуються гуртожитком і трьохразовим харчуванням на період сесій, а також вносять добровільні пожертвування за кожну сесію в розмірі 150 грн.

Для вступу на всі бакалаврські програми необхідно мати повну середню освіту (11 класів).

За більш детальною інформацією телефонуйте: тел.(044) 411-15-88, 467 89-11, моб.: 063 124 10 92 skype: gt-seminary, e-mail: seminary@tut.ua або на сайті семінарії www.gtseminary.kiev.ua